THRILLERS & MORE

FANTASY – FEELGOOD – FILM – HORROR – HISTORISCH – ROMAN – THRILLER – YOUNG- EN NEW ADULT

JAARGANG 1 EDITIE NO. 6

THRILLERS & MORE

- RECENSIES
- INTERVIEWS
- WINACTIES
- COMMUNITY
- NIEUWS
- LEESCLUBS

IN DIT NUMMER:

STOP DE PERS! MOORDWIJVEN BIJ THRILLERS & MORE	1-2
KOFFIECUPS EN VISSEN: KARIN HAZENDONK	3
T&M LEESCLUB ZIVA: DE EINDCONCLUSIE!	4-5
SAMANTHA STROOMBERGEN: SERIEMOORDENAARS EN VERKNIPTE GEESTEN	6
BOEKPRESENTATIE PRETTY BOY VAN INGRID OONINCX	6
MOORDWIJVEN LUNCH BIBLIOTHEEK VOORSCHOTEN-WASSENAAR	8
OVER DIMENSIES EN TIJDREIZEN: WESSEL DE VALK	9
GROEPSRECENSIE: GESPLETEN—KARIN SLAUGHTER	10-11
THRILLERACADEMIE - DE NIEUWE SCHRIJFSCHOOL	12
SIGNEERSESSIE KARIN SLAUGHTER	12
OVER GELOOF, HISTORIE EN SCHRIJVEN: CHRIS HOUTMAN	13-14
INTERVIEW: INGRID OONINCX	15
INTERVIEW: SAMANTHA STROOMBERGEN	16-17
OVER SCHRIJVEN, SARA & WILL EN VERBORGEN LIJKEN: KARIN SLAUGHTER	18-19
KARIN KALLENBERG & DIMITRI VAN HOVE	20
OVER DE BROEDERSCHAP, PLANNEN EN DE SCHADUWPRIJS: RENÉ VAN RIJCKEVORSEL	21
T&M LEESCLUB OPERATIE HANOKMIN: DE EINDCONCLUSIE!	22-23
OVER SCHRIJVEN & HYPNOSE: JENNEFER MELLINK	24
OVER BOEKEN, FORMULE 1 EN MAX: ANDRÉ HOOGEBOOM	26-27

STOP DE PERS! MOORDWIJVEN BIJ THRILLERS & MORE

*Vol trots kunnen we bekend maken dat de columns van de Moordwijven bestaande uit thrillerauteurs **Anya Niewierra**, **Ingrid Oonincx**, **Isa Maron**, **Liesbeth van Kempen** en **Marlen Beek-Visser** voortaan ook via Thrillers & More te lezen zijn.*

*De eerste column is geschreven door **Anya Niewierra**.*
Veel leesplezier!

Terug naar de papieren krant na de Ice Bucket Challenge

Ik sprak gisteren met mijn dochter over de vluchtigheid van nieuws en moest weer denken aan de zomer van 2014, toen de *Ice Bucket Challenge* over de wereld raasde.

Na een nieuwsvrije vakantie in de Pyreneeën verscheen ik eind augustus heerlijk uitgerust op mijn werk. Een collega schoot op me af.

'Jij hebt nog niet gereageerd op de *ice-bucket-challenge* van directeur X,' zei ze.

'De *ice bucket* wat?' vroeg ik.

Mijn collega vertelde dat de Nederlanders emmers met ijswater over hun hoofden leeg gooien en van die handeling een filmpje maken. Ze dagen vervolgens drie andere personen uit die binnen 24 uur hetzelfde moeten doen. Ze delen de video via social media én doneren geld aan de ALS stichting.

Zelfs burgemeesters doen 'het'. Zo stelde mijn collega. En ik was ook uitgedaagd, maar had nog niet gereageerd. Dat kon écht niet. Ik moest nú meteen de *challenge* aanvaarden, alvorens 'ze' zouden denken dat ik ALS niet belangrijk vond. Mijn collega wees naar onze binnenplaats. Ik keek naar buiten. De rode emmer stond al klaar.

Ik schudde mijn hoofd en lachte. Ik dacht dat ze een grap maakte. Ik liep naar mijn kamer, startte internet op, tikte *ice-bucket* in en keek minutenlang vol ongeloof naar talloze filmpjes.

Een eng gevoel bekroop me. Dus in nog geen maand tijd had iemand miljoenen mensen zo ver gekregen dat ze 'het' deden. Voor een goed doel weliswaar, maar toch. '*Wat voor een goed doel kan gebeuren, kan ook voor een slecht doel gebeuren*', zo redeneerde mijn geest. Vanwege mijn recente verblijf in de Pyreneeën bekeek ik de hype nog met de ogen van de buitenstaander en zag vooral mediamanipulatie en groepsdruk…

Dus ik draalde. Niet alleen vanwege dat enge gevoel. Ook vanwege mijn verkoudheid. Een half jaar eerder was een andere verkoudheid geëindigd in een middenoorontsteking met oorsuizen links als blijvend souvenir. Wat nou als die emmer-actie tot stereo-oorsuizen zou leiden? Nee, dat risico ging ík niet nemen.

Ik koos voor een middenweg. Ik doneerde aan ALS, maar goot géén water over mijn kop. Mijn afwijzing viel gelukkig niet op, want de volgende nieuwshype raasde alweer over de planeet: de gruwelijke film van de onthoofding van een Amerikaanse journalist door IS.

Een week later praatte bijna niemand meer over de *ice-bucket-challenge*, wat bij mij tot een opmerkelijk inzicht leidde:
-Online nieuws is fragmentarisch en niet relevant. Immers, als ik nog een week langer in de Pyreneeën was gebleven, had ik zelfs niet geweten van die *ice bucket challenge.*
-Online nieuws is een meningenparade. Immers, de *challenge* werd 'beschouwd' door talloze zelf benoemde 'deskundigen'.
-Online nieuws creëert met zijn schreeuwende inhoud een negatief wereldbeeld. Immers, alleen wat schokt, trekt aandacht, en wordt dus gepost. De nuance die nodig is om de wereld te (leren) begrijpen, verkoopt niet.

Online nieuwsmedia stoken hypes gericht op met maar één doel: mij al doorklikkend zoveel mogelijk reclame tonen. Dus, ik besloot online nieuws uit mijn privé leven te bannen. Ik ging terug naar de papieren krant (= overzicht, duiding en achtergrondinfo). Alleen zakelijk lees ik nog enkele relevante online media. De tijd die vrij kwam, besteed ik aan schrijven. Dat brengt me vreugde. Het consumeren van digitale ellende brengt me slechts onrust.

PS: er is één online nieuwsmedium dat ik wél lees en dat is De Correspondent*, een digitale krant voor onderzoeksjournalistiek. Oprichter is Rob Wijnberg die in 2013 het boek 'De Nieuwsfabriek' schreef. Hij fileert hierin op een confronterende wijze de hedendaagse media. Na het lezen, kijk je écht anders naar "nieuws"! Voor zover je dan überhaupt nog kijkt!*

Moordwijven bestaat uit thrillerauteurs **Anya Niewierra**, **Ingrid Oonincx**, **Isa Maron**, **Liesbeth van Kempen** en **Marlen Beek-Visser**.

Een collectief van thrillerauteurs, dat een herkenbaar gezicht wil vormen naar lezers, boekhandels en pers door het organiseren van gezamenlijke activiteiten en pr.

Anya Niewierra (Kerkrade, 1964) debuteerde in november 2013 met de thriller *Vrij Uitzicht*. Deze thriller werd genomineerd voor meerdere prijzen. Haar 2e thriller *Het Dossier* verscheen in januari 2017 en kwam op de shortlist voor de **Hebban Thriller Award**. Haar derde thriller *Het Bloemenmeisje* verschijnt in het voorjaar van 2019 bij **Luijtingh-Sijthoff**.

Naast auteur is Anya Niewierra ook Algemeen Directeur van VVV Zuid-Limburg en runt zij samen met haar man de toeristische onderneming De Witte Lelie in Mechelen. Meer info op www.niewierra.com.

Foto Annemiek Mommers

Ingrid Oonincx (Baarle-Nassau, 1968) is thrillerschrijver, columnist en communicatieadviseur op een hogeschool. Ze studeerde journalistiek en woont met man en twee zonen in Tilburg.

Ingrid heeft vijf goed ontvangen thrillers op haar naam staan. Haar nieuwste boek is *Pretty Boy* (2018), volgens de lezers een aangrijpende pageturner over afkomst en identiteit. In 2016 verscheen *Medicijn*, een actuele, meeslepende thriller die inspeelt op het verlangen van veel mensen om zo lang mogelijk jong te blijven. Eind 2013 kwam de thriller *Sluipweg* uit over de impact van een traumatische gebeurtenis op een groep jongere. In 2011 verscheen *Botsing* een ijzingwekkende psychologische thriller gebaseerd op een ware gebeurtenis. Ingrid debuteerde in 2010 met *Nickname*, dat werd genomineerd voor de **Schaduwprijs** voor het beste Nederlandstalige thrillerdebuut en de **Crimezone Award** voor de beste Nederlandstalige thriller.

Marlen Beek-Visser (1968) is auteur, schrijfcoach en manager bedrijfsvoering. Ze studeerde commerciële economie aan de Haagse Hogeschool. In het dagelijks leven combineert zij haar baan op het hoofdkantoor van een kinderopvangorganisatie met het schrijven van boeken en verhalen. Daarnaast geeft zij op verzoek workshops creatief schrijven en organiseert zij twee keer per jaar een schrijfweek in Italië en op een zeilschip op de Waddenzee.

Marlen is auteur van de thrillers *Stem!* (genomineerd voor de **Schaduwprijs**) en *Meesterdeal*. Voor **Storytel** schreef zij de luisterserie *Latte Macchiato*. Nu werkt zij aan haar derde thriller die in 2019 bij Prometheus verschijnt.

Isa Maron is auteur van de *Noordzeemoorden*, een vierluik over de jonge Kyra Slagter die het raadsel van haar vier jaar eerder verdwenen zus, Sarina, probeert op te lossen. Daarbij ontmoet ze rechercheur Maud Mertens. Samen raken ze betrokken bij enkele mysterieuze zaken, die hen op het spoor van Sarina zetten.

De vier delen *Galgenveld*, *IJskoud*, *Ritueel* en *Eindspel* verschenen tussen 2014 en 2016 en zijn inmiddels door meer dan 100.000 mensen gelezen en worden beoordeeld met 4+ sterren. Eindspel werd genomineerd voor de **Hebban Award** voor beste thriller.

Eerder schreef Isa *Passiespel* (**Beste Nederlandse Vrouwenthriller 2008**), *Verboden verleden*, *Schaduwkant*, de minithrillers *Vrij Zwemmen* en *Kerstengel* en het fantasy verhaal *Spiegeling*. In 2018 verscheen bij **Storytel** de luisterserie *Wraakengel*.

Liesbeth van Kempen debuteerde bij **Uitgeverij De Fontein** met *Gevaarlijk spel* (genomineerde Hebban debuutprijs 2016).

15 januari 2019 verschijnt haar tweede boek *Verpest*, een bloedstollende thriller over de verstrekkende gevolgen van pesten.

Liesbeth was werkzaam als accountmanager, communicatietrainer en tekstschrijver. Haar grootste passie is schrijven. Zij is mede-oprichtster van **Moordwijven**.

©Kersten van Dalen Photography

KOFFIECUPS EN VISSEN: KARIN HAZENDONK

Soms heb ik gewoon de behoefte om een blog te schrijven. Waar ga je het dan over hebben?, stel ik mezelf in gedachten de vraag. Geen idee eigenlijk. Ik heb de afgelopen week best vaak rondgestruind op de social media en daar vind ik wel wat van.

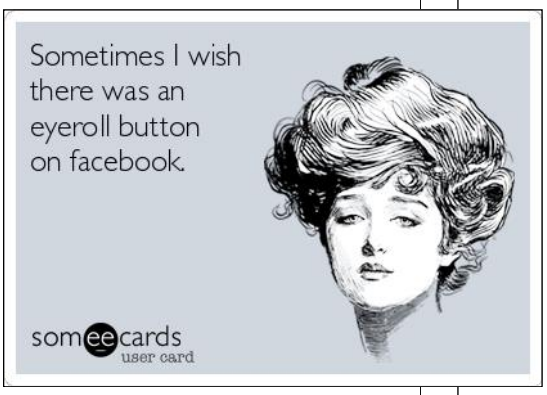

Vanzelfsprekend heb ik weer regelmatig de vraag voorbij zien komen… Ik heb dit boek gekocht – iemand al gelezen? – wat vond je ervan? Daar gaan mijn nekharen dus van rechtop staan. Nu zijn mijn nekharen al redelijk lang geworden, maar dat is wel goed voor het effect. Zie je het voor je?
Afijn, de reacties zijn natuurlijk verdeeld. De een vindt het prachtig, de ander dus drie keer niks. Ik stel me zo voor dat die vraag aan de verkeerde mensen is voorgelegd en het antwoord nogal negatief uitvalt. Daar zit je dan met je boek, want stel je voor dat ze allemaal gelijk hebben? Ik kan me ook verwonderen over het feit dat deze vraag überhaupt wordt gesteld. Je hebt het boek toch al aangeschaft? Met een reden neem ik aan. Ik hoop dat het een optie is om deze vraag voortaan te skippen en zelf te ervaren waarom je het boek hebt gekocht.

Nu dit uit mijn systeem is, kan ik nog wel wat schrijfnieuws melden. *Hij is terug* is aan de tweede versie toe. De basis staat, maar er kan nog zoveel spannends aan toegevoegd worden dat ik weer dagelijks in mijn grot (lees: aan de keukentafel) kruip om het verhaal verder te vertellen. Er is opeens een nogal geniepig persoontje in mijn hoofd gekropen en zij (ja, het is een zij) heeft me nogal wat te vertellen. Ik weet nog niet of ik zo blij ben met al die informatie. Ze is best eng.
Maar met mijn nieuwverworven koffiemachine heb ik wel een perfecte cappuccino naast me staan en kan ik haar verhalen wel aan. Dat was ook nog wel een dingetje. Degenen die mij op Facebook volgen hebben wel gezien dat ik vorig weekend een apparaat heb gekocht waar koffiecups in moeten (ik heb geen idee of ik wel merken mag noemen). Het zal iedereen wel duidelijk zijn.
Vol enthousiasme opende ik de doos met cappuccinocups. Nu zat er wel een prima beschrijving van de machine bij, maar dat was het dan wel. Ik stopte dus een cup in de machine en die gaf … juist, een beker hete melk. Een gebruiksaanwijzing bij de koffie was me meer dan welkom geweest. Gelukkig heb ik hem nu door. Nieuwe apparaten en mijn persoontje hebben altijd even een opstartperiode nodig. Of ik kijk niet op de doos waar duidelijk op staat dat ik melk én koffie moet gebruiken en die zitten nu eenmaal niet bij elkaar in een cup.

We hebben ons weer in een volgend avontuur gestort. Nu vinden we allebei een aquarium heel erg mooi en er staat al een tijdje een bak op een tafel in de hoek tussen twee banken. Niets leuker dan visjes kijken. De wens was een wat grotere met een kast eronder en daar zijn we nu voor geslaagd. Het megading werd gisteren thuisbezorgd en staat – vanzelfsprekend – midden in de kamer zodat het nogal slalommen is om ergens bij te kunnen.
Want tja … er werd van alles van de muur gehaald en bleek dat de muren wel een verfje konden gebruiken. Dat resulteerde dan weer een rondje bouwmarkt.

Muurverf ingeslagen en alle bijbehorende gereedschap. Denk aan rollers, kwasten en bakken waar dat spul in kan. Muren verven betekent dat het plafond er ook meteen aan moet geloven. De trap staat inmiddels pontificaal in de kamer en ik ben blij dat ik morgenochtend om zeven uur het huis ga ontvluchten.
Moraal van dit verhaal: samen klussen is aan ons niet besteed en is het uiteindelijk nog wel een relaxte zondag geworden.

Groetjes,

Karin

KIJK VOOR DE RECENSIE OP DE WEBSITE

T&M LEESCLUB ZIVA: DE EINDCONCLUSIE!

In april verscheen *Ziva* van **John Winkel**, een spannend debuut waar wij nieuwsgierig naar waren! In samenwerking met **Uitgeverij LetterRijn** mochten wij een leesclub organiseren, waarvoor onze hartelijke dank! Onder leiding van Danielle doken Heleen van der Velde, Peter van Bavel, Dafna Cloose, Bianca Maartense, Nathalie Bottinga, Anja Maas, Shana Rasschaert en Silvia van Elzelingen vol enthousiasme in Ziva. Hieronder lees je hun bevindingen.

De eerste indruk van een boek krijg je op het moment dat je het in handen hebt (of dat nu een digitale of papieren versie is). Wat roept de cover op? Wat verwacht je na het lezen van de achterflap?

Peter: Ziva is fraai vormgegeven. Onderzoeksjournalistiek en dodelijke gevolgen zijn prachtig weergegeven in vulpen en bloed (in plaats van inkt). De titel had van mij in een groter en spannender lettertype gemogen. Formaat van het boek is afwijkend. Boek is een stukje breder dan standaard. Dit trekt de aandacht. De tekst op de achterzijde is lang, geeft veel informatie en wellicht al veel prijs(?). Dat laatste moet natuurlijk nog blijken. In zijn totaliteit lijkt het boek qua vorm en uitstraling meer op een (zelf) managementboek of cursusboek dan op een thriller/roman.

Anja: Ik ben het eens met Peter dat het lettertype van titel en schrijver spannender had gekund. Het springt er zo niet uit. De pen met bloed is een prima vondst. De titel zelf trekt me aan gewoon door de naam Ziva. Daarmee had John me al. Die vind ik mooi, meer niet. De achterflap: De tekst valt een beetje weg doordat de foto erachter staat. Dat viel me direct op toen ik het begon te lezen. Vond ik lastig. De tekst zelf vond ik erg boeiend, waardoor ik meteen het boek opensloeg. Buiten een stoel pakte en aan de slag ging. Dat vind ik een goed punt! Ik let altijd op hoe de achterflap tekst op me overkomt. Hierdoor laat ik me leiden of ik een boek koop of niet.

Dafna: Cover spreekt zeker aan en ik zou zeker de achterkant lezen.

Shana: De cover spreekt me zeker en vast aan. Als ik één puntje van kritiek zou mogen geven, is dat ik de titel groter zou doen. Ik heb het boek nog niet ontvangen, maar op de foto lijkt het allemaal een beetje dezelfde grootte en dat zou ik niet gedaan hebben. De titel moet ook een eyecatcher zijn.
Ik verwacht een thriller die me niet loslaat. Als ik die weg leg om het huishouden te doen, me terugroept. Een thriller dus die je niet kan weg leggen tot hij uit is.

Nathalie: De cover spreekt mij heel erg aan. Ik zou het boek zeker oppakken in de winkel. Ik verwacht een thriller die je niet weg kan leggen tot hij uit is.

Heleen: Ik vind de cover mooi. Wat voor bloedend komt er uit de pen of laat dat wat geschreven wordt tot bloed leiden? De ondertitel maakt dat ik het boek zeker zou oppakken. Ik vind de achterflap niet mooi. De tekst staat heel klein en het zou over een middelgrote gemeente gaan, terwijl de flats de indruk van een grote stad geven. De omschrijving is wel intrigerend. Die bijpassende boekenlegger is geweldig!

Silvia: De cover is eenvoudig gehouden. Een pen waar rode inkt (bloed) uitvloeit. Zelf vind ik hem niet zo mooi gekozen. De titel is klein gehouden wat ik erg jammer vind. Ook de naam van de auteur komt niet mooi over. Het wit te steriel. De achtercover daarentegen is juist heel erg druk en wat moeilijk leesbaar. Het is een heel verhaal en ik moest het wel meerdere keren lezen. Geen tekst dat je snel even leest in de winkel. Ik verwacht een spannend boek omdat ik met John zelf heb gesproken en hij over zijn thriller heeft verteld.

Een dubbel gevoel bij de deelnemers naar aanleiding van de cover en de achterflap. Blijft dat gevoel tijdens het lezen?

Peter: Gelezen tot pagina 86. De schrijfstijl is vlot. Er is ruimte voor het neerzetten van de omgeving en de karakters en het wordt niet erg uitgediept. Er is veel ruimte voor dialoog en daarom leest het als een filmscript. Lekker gemakkelijk. Taalgebruik is passend voor de personages, namen zijn niet alledaags en toch eenvoudig. Als frequent lezer van Scandinavische thrillers een verademing.

Dafna: Ben er ook net in begonnen en het leest lekker weg zeker in vergelijking met het vorige boek dat ik las.

Peter: “Als hadden komt, is hebben te laat”, prachtig. Die kende ik niet. Mijn moeder zei altijd: “Achteraf kijk je een koe in zijn kont”.

Dafna: Verhaal zit zeer goed in elkaar. Wel moet ik even wennen aan de hoeveelheid personages.

Nathalie: Ik vind het tot nu toe een goed verhaal. De schrijfstijl bevalt mij zeker. Er zijn alleen wel veel personages.

Heleen: Ik ben net in Ziva begonnen. Heftige proloog!

Bianca: Inmiddels zo halverwege het verhaal, het leest prima weg. De gemeenteperikelen hebben volgens mij best wel wat weg van de werkelijkheid. Een realistisch onderwerp, goed gekozen.

Peter: Vanaf pagina 175 ben Ik op de hogesnelheidslijn gestapt. Er gebeurt van alles en ik wil eigenlijk verder lezen en weten hoe het verder verloopt. Prachtig samenkomende verhaallijnen en een hoog tempo. John Winkel, klasse! Maar ik weet me te bedwingen en lees in een laag tempo zorgvuldig verder. Even een duimpjesmoment!

Shana: Ik ben nu ongeveer halverwege het verhaal en het lees wel vlot. Het zijn ook korte hoofdstukken wat ik aangenaam vind omdat ik zo snel even een hoofdstuk tussendoor kan lezen. De schrijfstijl bevalt me grotendeels. Soms heb ik wat moeite met hoe een zin geformuleerd is. Dat het taalgebruik dan hoofdzakelijk voor Nederland is dan België. Het is typischer voor Nederland.

Silvia: Tot dusverre bevalt het verhaal me prima. Het leest vlot en nodigt uit tot verder lezen. De proloog kwam wel even binnen zeg. Hoe kun je zoiets heftigs verzinnen. Inderdaad zijn er een hoop personages die je even goed uit elkaar moet zien te houden. Ik ga gauw weer verder.

Heleen: Oeps, het boek is uit. Heftig! Verhaallijnen komen goed bij elkaar. Knap gedaan!

Tijdens het lezen hadden de lezers wat vragen voor auteur John Winkel, die daar op zijn beurt uitgebreid antwoord op gaf:

Zoals ik eerder in een bericht al geschreven heb, ben ik wat terughoudend over de titelkeuze. Ik vraag me af of je ook nog andere titels in gedachten hebt gehad? Het doet overigens niet af aan het verhaal, want dat spreekt me wel erg aan. (Bianca)
Om eerlijk te zijn was ik zelf niet helemaal tevreden over de titel Ziva, omdat die niet helemaal de lading dekt. Voordat uiteindelijk toch voor Ziva werd gekozen zijn er tientallen alternatieve titels de revue gepasseerd. Echter, geen van de keuzemogelijkheden was bevredigender of werd unaniem ondersteund, waardoor voor Ziva met een ondersteunende subtitel werd gekozen. Hopelijk is dit een bevredigend antwoord. Fijn dat het verhaal je in ieder geval aanspreekt. Veel leesplezier gewenst als je nog bezig bent.

Kun je mij meenemen in de totstandkoming van deze thriller? Ontstaat het verhaal gaandeweg of ben je met het eind begonnen? Wist jij jezelf qua verhaallijn nog te verrassen tijdens het schrijven of stond het scenario op voorhand vast? (Peter)
Hallo Peter, dank voor je vraag. Ik had het verhaal van Ziva niet van begin tot het eind in mijn hoofd. Eigenlijk had ik toen ik begon nog helemaal geen verhaal. De wordingsgeschiedenis is er een geweest van de fantasie eerst volkomen de vrije loop te laten om daarna het verhaal tot een acceptabel geheel te krijgen. Ik ben begonnen met de proloog

zonder dat ik wist waarom de misdaad die daarin voorkomt, werd gepleegd. Pas daarna ontstond een ideetje met een vaag einddoel, maar of en hoe ik daar kwam was nog helemaal de vraag. Het schrijven was een ontdekkingsreis en een spannend avontuur. Er ontstonden verschillende verhaallijnen waarvan ik geen idee had hoe ik die bij elkaar kon brengen. Maar ik had een plezier! Ik stond over mezelf versteld wat ik allemaal verzon. Het eindresultaat was dat ik een verhaal had van circa 600 gedrukte pagina's. Veel te veel voor een debutant. Ook bleken er te veel verhaallijnen te zijn; die ik overigens wel bij elkaar heb kunnen brengen. De opdracht was om het verhaal terug te brengen naar circa 300 pagina's, wilde ik een kans van slagen hebben om het uitgegeven te krijgen. Dat was in het begin een zeer lastige klus. Dat ging verder dan alleen kill your darlings. Gaandeweg merkte ik dat het schrappen de kwaliteit zeer ten goede kwam. Ik zag steeds meer wat overbodig en irrelevant was of wat beter en bondiger kon worden geformuleerd. Op een gegeven moment was ik daarmee klaar en kon het worden aangeboden. Het resultaat heb je nu in handen. Ik hoop hiermee in een nutshell antwoord gegeven te hebben op je vragen.

John, heb je inspraak gehad bij de cover? Of 'm zelf bedacht? (Heleen)
Hoi Heleen, ja ik heb inderdaad inspraak gehad bij de cover. Sterker nog, de foto van de pen met bloed heb ik zelf opgespoord. Ik ben bewust naar een dergelijke afbeelding op zoek gegaan en had er enkele gevonden. De uitgever heeft uiteindelijk voor deze gekozen. Persoonlijk vond ik dat het een sterk beeld en een onderscheidende cover opleverde. Ik wens je nog een fijne avond en een mooie zondag.

Ben je al begonnen aan een vervolg? (Peter – Heleen)
Ik ben wel bezig met een nieuw verhaal, althans in mijn hoofd. Ik ben namelijk nog druk bezig met klussen in mijn nieuwe huis. Als ik daarmee klaar ben kan ik mij in alle rust concentreren op het schrijven. Ik denk niet het een vervolg wordt op Ziva. Ik speel nog wel met gedachte of Leo Klokman een rol krijgt. Kortom er ligt nog niets vast en alles is nog mogelijk.

De recensies van de deelnemers zijn inmiddels al her en der geplaatst. Hieronder een aantal quotes en de beoordelingen. Hoe heeft Ziva gescoord?

Peter: Een prima debuut! Een gewaagde, keiharde thriller vol vaart en actie. Een harde thriller die leest als een jongensboek. En een boek dat volop ruimte biedt aan een vervolg. (**3,5 ster**)

Dafna: Voor liefhebbers van spannende thrillers met een politiek tintje een aanrader. (**5 sterren**)

Nathalie: Aan het begin van het boek moest ik in het boek komen. Daarna gebeurden er allemaal dingen waardoor het heel spannend werd en ik het boek in één keer heb uitgelezen. Ik kon mij goed inleven in het verhaal vooral aan het einde. Voor liefhebbers van thrillers zeker een aanrader. (**5 sterren**)

Heleen: John Winkel heeft met dit debuut een goed leesbare, spannende en actuele thriller geschreven, waarbij hij corruptie, liquidaties, mishandelingen, het leven van een onderzoeksjournalist en een CrimeXplorer-producent tot een goed leesbaar geheel weet te brengen. De eerste inleidende hoofdstukken lezen wat langzamer. Vanaf de undercoveractie van Damir kon ik het boek niet meer wegleggen. Bij de personages mist nog wat diepgang en ontwikkeling, maar ik hoop op een vervolg omdat ik vind dat Leo en zijn CrimeXplorer voldoende ingrediënten voor een serie bevatten. (**4 sterren**)

Bianca: De personages hadden wat mij betreft wel wat meer uitgediept mogen worden. Vooral sommige gebeurtenissen waren dermate heftig dat daar in mijn ogen wel erg makkelijk overheen gewalst werd.
Een realistisch plot, zo zou het in het echt ook kunnen aflopen. John Winkel heeft met Ziva een prima debuut afgeleverd en ik ben zeker benieuwd of hij nog een nieuw verhaal voor ons in petto heeft. (**3 sterren**)

Anja: Het boek leest echter als een trein. Je kunt het niet neerleggen. Met rode konen heb ik het uitgelezen. De verhaallijnen komen aan het eind keurig bij elkaar. Het plot zit goed in elkaar.
Kortom, een thriller met tanden, die zeer zeker de moeite waard is om te lezen. Zullen Leo Klokman en Johan Verhulst in nog meer zaken verwikkeld raken? (**4 sterren**)

Silvia: John Winkel heeft het voor elkaar gekregen om de lezers vanaf het begin tot het eind aan zijn boek gekluisterd te houden. Knap gedaan!
De auteur heeft mij weten te raken met Ziva. Het is een spannende actiethriller en tevens een zeer goed debuut. Overigens niet geschikt voor watjes. Deze schrijver houden we in de gaten! (**4 sterren**)

Shana: John Winkel heeft enorm veel fantasie en in dit verhaal lijkt het alsof hij alles in één keer een plaats wil geven. Het eerste deel is ijzersterk, maar daarna zwakt het een beetje af. Wat wel jammer is in dit verhaal. Met zijn debuut heeft hij wel de basis gelegd voor een serie rond Leo Klokman. Hopelijk onthoudt hij voor de andere verhalen één belangrijke regel: schrijven is niet altijd schrappen. (**3 sterren**)

Van de auteur
Een groepje lezers dat je debuut gezamenlijk leest en bespreekt...dat is nogal wat! Hoe heeft John Winkel deze leesclub rondom zijn Ziva ervaren?

Voor mij was het met mijn debuut Ziva de eerste ervaring met een leesclub. Ik vond het spannend, omdat ik niet wist hoe men het verhaal zou gaan ervaren: wat vinden ze goed of juist niet? Wat vinden ze belangrijk of wat missen ze? Gelukkig heeft men dit aangegeven. Zowel de complimenten als de kritische noten. Hier heb ik veel van geleerd.
De vragen die ik heb ontvangen waren relevant en heb ik met plezier beantwoord. Ook kreeg ik complimenten voor mijn verhaal en dat is natuurlijk altijd fijn om te krijgen.
Interessant vond ik de diverse opmerkingen over mijn boek. Hiermee kreeg ik een aardig inzicht in hoe verschillend men het verhaal heeft gelezen, ervaren en beoordeeld. Ook de gegeven tips waardeer ik zeer. Allemaal heel nuttig en bruikbaar voor het schrijven van mijn volgende boek.
Graag wil ik iedereen bedanken voor genomen de tijd en moeite om mijn debuut kritisch te lezen en te beoordelen. Wellicht tot mijn volgende boek!

Conclusie
Wederom een geslaagde leesclub. Met een gemiddelde van **4 sterren** komt **Ziva** er uitstekend vanaf. **Uitgeverij LetterRijn**, nogmaals bedankt voor het verstrekken van de recensieboeken! Deelnemers, ontzettend bedankt voor jullie enthousiaste bijdragen, alles liep gesmeerd!
John Winkel, dank je wel voor je uitgebreide antwoorden en natuurlijk voor Ziva, succes met je volgende boek!

KIJK VOOR DE RECENSIE OP DE WEBSITE

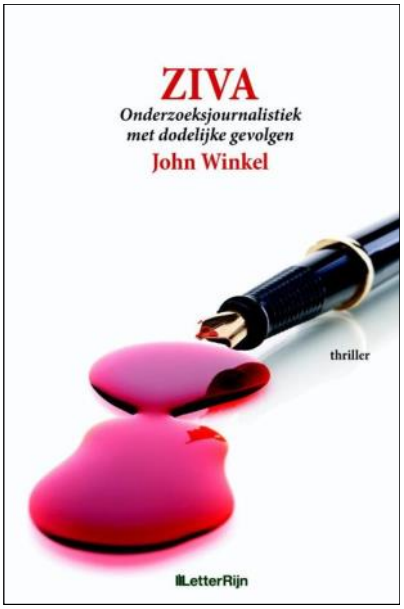

SAMANTHA STROOMBERGEN: SERIEMOORDENAARS EN VERKNIPTE GEESTEN

‘O, dat zou je ook niet verwachten!’

Als jullie dit lezen, heeft mijn debuut *De witte kamer* eindelijk het daglicht gezien. En op het moment van schrijven zit ik nog lekker op het Griekse Santorini voor een schrijfvakantie om veel kilometers te maken aan mijn tweede thriller. Mensen reageren daar wel eens verbaasd op. Niet op de vakantie an sich, wel op het genre. Ze verwachten niet dat ik thrillers schrijf. Als ze horen over de publicatie van mijn boek, vragen ze: ‘Non-fictie of een roman?’ Andere genres denken ze meestal niet aan. En als ik ze dan vertel dat het om een thriller gaat, hoor ik vaak: ‘O, maar je ziet er zo onschuldig uit.’

Stiekem gniffel ik dan in mijn vuistje. Zo gaat dat ook met seriemoordenaars en andere verknipte geesten: je herkent ze vaak niet. Ik denk dat dit hetzelfde is voor thrillerauteurs. Wat is dan een stereotype persoon die bij het beeld past? Iemand die er ‘verdacht’ uitziet? Of messen in de lades van zijn bureau heeft liggen? Want zeg nou eerlijk: wie van de thrillerauteurs ziet er echt ‘typisch’ uit? Ik denk dat er geen standaard bestaat.

En toch kan ik me voorstellen dat mensen zo reageren. Ik heb inderdaad best een ‘girl-next-door’-uiterlijk. Soms bestaat de verwachting dat ik ook zo ben. Het schrijven van thrillers waarin geweld, vermissingen en grote plotten voorkomen, valt dan niet in het beeld dat over jou is ontstaan. Gelukkig herstellen de meesten na hun verbazing snel en willen ze van alles weten: ‘Maar hoe kom je dan op al die gruwelijke ideeën?’

Geloof het of niet, thrillerauteurs moorden niet stiekem om geïnspireerd te raken. Tenminste, ik ken ze niet. Zelf zoek ik nooit naar ideeën. Ze komen eigenlijk altijd op de meest onverwachte momenten: als je onder de douche staat, door een winkelstraat loopt of over heel andere dingen aan het praten bent met een vriendin. Een zaadje in je hoofd groeit en groeit vervolgens tot een plan(t). Ik moet zeggen dat ik ook nooit een idee opschrijf: ik geloof erin dat als je écht op het goede spoor zit, je verhaal vanzelf ontstaat. Dat het blijft sudderen, ook als je totaal niet met schrijven bezig bent.

Hier op Santorini komen ze ook vanzelf, die ideeën. Ze borrelen en schreeuwen om aandacht. Zo gaat dat lekker, dat schrijven.

Foto: Samantha Stroombergen

BOEKPRESENTATIE PRETTY BOY VAN INGRID OONINCX

Donderdagavond 31 mei vond de boekpresentatie plaats van *Pretty boy* van **Ingrid Oonincx** in boekhandel **Gianotten Mutsaers** te Tilburg. Aangezien Ingrid Oonincx bij Thrillers & More auteur van de maand is en omdat ze die dag jarig was, wilde ik dit feestje natuurlijk niet missen.

Doordat er die ochtend en voormiddag een zondvloed aan regen naar beneden viel in het Westen, besloot ik de reis vanaf Leiden met de trein te doen. Lekker ontspannen met de benen onderuit en met de neus in Het verdriet van Wilhelmina van Tomas Ross – of zoals Yfke zei: ‘Wie ben jij, en wat heb je met Alex gedaan?’. Anderhalf uur later stapte ik uit de wereld van spionage, intriges en landverraad en zette voet op een zonovergoten station Tilburg.

Via een ongezonde avondsnack bij Bram kwam ik uiteindelijk veel te vroeg – lees: ruim op tijd – aan bij de boekhandel; een ruim opgezette winkel met een flinke thrillersectie, kinderboeken, fantasy en zelfs een koffiehoek. Tijd zat om dus even mijn nog-te-lezen lijst aan te vullen en door wat stripboeken te bladeren.

Vanuit de koffiehoek steeg het ontstemd geluid van een keyboard die gestemd werd en een blazerssectie die de longen schoon blies. Ingrid Oonincx en **Cees van Rhienen** zaten al aan een tafeltje het programma van de avond door te nemen, terwijl de 9-koppige band *Lost Insanity* **Hit the road Jack** van *Ray Charles* inzette, een verwijzing naar **Pretty boy**. Het werd al snel een zwoele avond: de koffiehoek werd goed gevuld door familie, vrienden, bloggers, fans en Moordwijven **Marlen Beek-Visser** en **Anya Niewierra** die Ingrid allemaal wilden feliciteren met de lancering van haar nieuwste boek of met haar verjaardag.

Nadat de laatste noten van Hit the road Jack de boekenwinkel hadden verlaten, was het de beurt aan Cees van Rhienen om het vuurtje wat hoger te stoken in de toch al verhitte ruimte. Onder de toeziende ogen van de uitgever **De Crime Compagnie** legde Cees Ingrid het vuur aan de schenen: Hoe ben je op het idee gekomen, zien we hier de echte Ingrid, merk je verschil tussen de vorige uitgever en je huidige uitgever.
De antwoorden en het volledige interview kun je lezen via **Bol.com**. Cees had **Pretty boy** al gelezen en las daarom ook zijn - bijna 1000ste - recensie voor; ‘het beste werk van Oonincx tot nu toe.’

Met het emotionele **Every time I think of you** van de Britse band *The Babys* kwam het formele gedeelte van de avond ten einde en was het tijd om aan te schuiven in de rij van handtekeningenjagers en de felicitaties over te brengen. Met een glaasje wijn en een Moordwijf aan mijn zijde was het best goed vertoeven en was er tijd zat om met **Ilse Karman** en **Sanneke van Duijn** van De Crime Compagnie te praten.

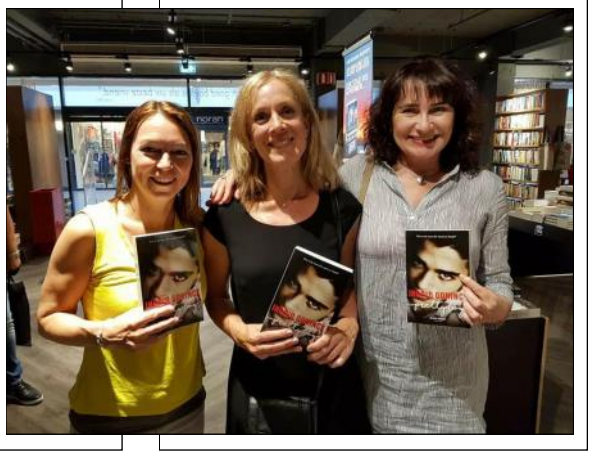

Met mijn gesigneerde exemplaar en een hartig afscheid was het tijd om samen met Marlen de treinreis naar Leiden aan te vangen, terwijl in huize Oonincx het feest nog even doorging.

Een zwoele avond; livemuziek, een leuk interview, wijn en goed gezelschap. Wat wil een mens nog meer?

Alexander

ONLINE RECENSIES

Belofte maakt schuld

De witte kamer

De afdeling

De minnaar

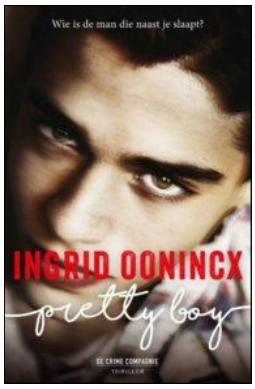

Pretty Boy

Burn-Out Dagboek

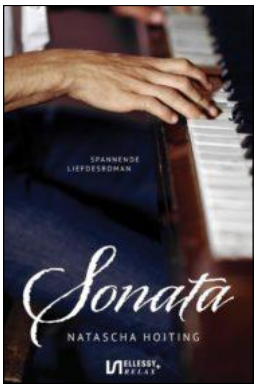

Sonata

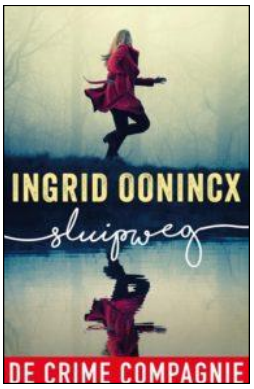

Sluipweg

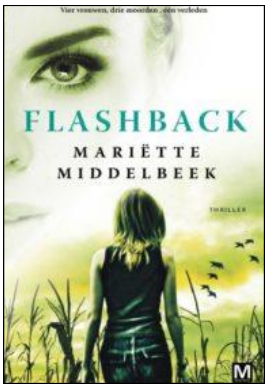

Flashback

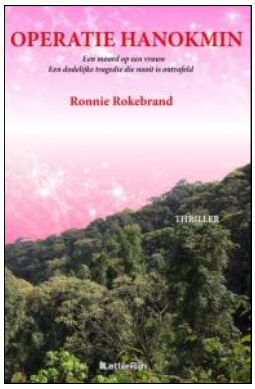

Operatie Hanokmin

Ongetemd

De ouders keerden niet terug

Chaos

Halverwege het einde

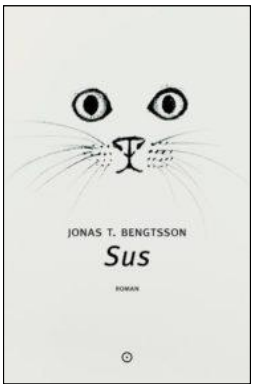

Sus

De tijd van de vuur-bloemen

Het offerveen

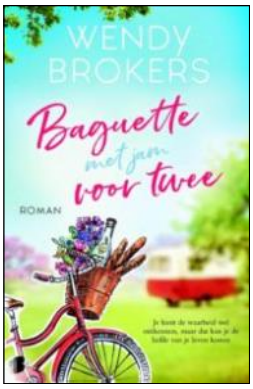

Baguette met jam voor twee

Bali

Door het vuur

MOORDWIJVEN LUNCH BIBLIOTHEEK VOORSCHOTEN-WASSENAAR

Moordwijven **Marlen Beek-Visser**, **Ingrid Oonincx**, **Isa Maron** en **Liesbeth van Kempen** waren zaterdag 9 juni op uitnodiging van **Miriam Joosse** van *Bibliotheek Voorschoten-Wassenaar* eregasten van de Moordwijven lunch. Het leek Miriam (die van de bibliotheek) een leuk idee om tijdens de spannende boekenweken de thrillerauteurs aan tafel te zetten met de lezers. Wegens een staking in het Franse openbaar vervoer was het voor Moordwijf **Anya Niewierra** helaas niet mogelijk om erbij te kunnen zijn.

Miriam (die van Thrillers & More), Yfke en ik wilden de Moordwijven ook graag weer eens zien, dus besloten wij ons op te geven. Het was immers alweer bijna een jaar geleden dat we elkaar in deze samenstelling voor het laatst zagen, alhoewel ik de afgelopen weken regelmatig met een van de Moordwijven een aantal boekpresentaties af ben geweest. Hoogtijd om bij te kletsen.

Bij aankomst was het dan ook een feest van herkenning. Niet alleen met de auteurs, ook met een gedeelte van het publiek: **Theo van Rijn** van *uitgeverij LetterRijn* liet deze kans zo dichtbij huis niet voorbijgaan, **Ingrid Lub-de Vries** – die binnenkort haar manuscript afrondt - en haar man Maarten waren ook over uit Amstelveen, **Coenraad de Kat** vergezelde **Charlotte Veltman** (Charlottesweb) en had voor de auteurs een fleurig presentje. Ook met **Elly van der Meer** (Hebban) was het een hartelijk weerzien en er was een kennismaking met **Annette van Luyk**, die onlangs debuteerde met *Een perfecte illusie*, *uitgeverij de Fontein.*

Na een kort welkomstwoord van Miriam (die van de bibliotheek), stelde Liesbeth van Kempen, bijgestaan door Marlen Beek-Visser, de Moordwijven voor aan het aanwezige publiek en nam Miriam zelf het interview af.

De Moordwijven is een initiatief dat in 2015 vorm kreeg. Een aantal Nederlandse schrijfsters die, geïnspireerd door het Britse collectief Killer Women, zich groepeerde tot de Moordwijven om samen sterker te staan in het onder de aandacht brengen van de Nederlandse thrillers, die vaak onterecht onderbelicht blijven. De huidige samenstelling ontstond zo'n 2 jaar geleden, toen Ingrid Oonincx tot de harde kern van Moordwijven toetrad.

Afgelopen week vond de uitreiking plaats van de *Bookspot Gouden Strop* en *Bookspot Schaduwprijs* plaats: de prijs voor de beste thriller en de aanmoedigingsprijs voor het beste thriller debuut. Een van de weinige prijzen die nog worden uitgereikt op het gebied van Nederlandstalige thrillers. **Isa Maron** was een van de juryleden en had de taak om zich door de doos met inzendingen te werken. De voortdurende discussie wat nu precies een thriller, een spannend boek en wanneer je wel of geen debutant bent, laaide als vanouds op onder de juryleden.

Op landgoed Boekesteyn werd *Enter* van **Willem Asman** uitgeroepen tot beste thriller en *Over het spoor* van **Eva Keuris** tot het beste debuut. Helaas is de aandacht voor deze gebeurtenis beperkt gebleven tot enkele berichten op sociale media en teletekst. Dat de aandacht voor thrillers in Nederland onderbelicht blijft, blijkt uit de terugval van dit soort evenementen: het thrillerfestival in Zoetermeer kent tegenvallende bezoekersaantallen en dito programma, de avond van het spannende boek vindt in zijn geheel niet meer plaats, nadat het eerder al een besloten feest werd. Ook de uitreiking van de Gouden Strop en Schaduwprijs is besloten, waardoor het gat naar de lezers van thrillers steeds groter lijkt te worden, terwijl de verkoopcijfers een duidelijk ander beeld geven. Iets waar het Genootschap Nederlandstalige Misdaadauteurs al jaren mee worstelt.

Wraakengel van **Isa Maron** is een luisterboek die onlangs verscheen bij *Storytel*. Ze heeft zelf deze tiendelige serie ingesproken. Iets waar ze zelfs speciale training voor heeft moeten nemen. Maron begon met het plan om kinderboeken te schrijven. Niet veel later werd ze echter uitgedaagd een erotisch verhaal te schrijven. Uiteindelijk vestigde Maron naam als gewaardeerd thrillerauteur. Haar serie *Noordzeemoorden* worden alom geprezen.

Ingrid Oonincx heeft onlangs via haar nieuwe uitgever *De Crime Compagnie* haar nieuwe boek *Pretty Boy* gepresenteerd (zie ook de recensie en het verslag op onze website). Binnenkort wordt ook haar eerdere werk *Sluipweg*, *Botsing* en *Nickname* opnieuw via deze uitgever uitgebracht, compleet met nieuwe cover. Iets waar ze reikhalzend naar uitkijkt. Ingrid hoopt in de nabije toekomst dat ook *Medicijn* op deze manier opnieuw uitgebracht kan worden. De variatie in haar werk, van actiethriller tot psychologische thriller, komt doordat ze het liefst iets schrijft dat ze zelf leuk vindt en zich niet laat leiden door de mening van een ander die eerder werk van haar heeft gelezen en meer van hetzelfde verwacht. Deze vrijheid krijgt ze ook van de uitgever en is ook terug te zien in het plezier waarmee ze schrijft.

Marlen Beek-Visser heeft na *Stem!* en *Meesterdeal* onlangs haar **Storytel Original** afgerond, *Latte Macchiato*. Deze roman is ingesproken door actrice **Peggy Vrijens** en is in 10 delen te beluisteren via Storytel. Vlak na de lunch maakte zij de cover van dit verhaal openbaar.
Ook Marlen is van uitgever veranderd en werkt aan haar manuscript, die naar verwachting in het najaar gereed zal zijn. Begin 2019 zal haar nieuwe boek uitkomen bij *uitgever Prometheus*.

Liesbeth van Kempen komt in januari 2019 via *uitgeverij De Fontein* met haar nieuwe boek *Verpest*. Het manuscript voor dit verhaal is al enige tijd klaar, waardoor het extra lang lijkt te duren voordat ze haar kindje de wereld in mag sturen. Met *Verpest* heeft ze een thema gekozen dat zeer dicht bij haar staat en wat, nadat ze bekend maakte bezig te zijn met dit verhaal, veel losmaakte bij haar lezers. Tijdens het tafelgesprek met Liesbeth kwam duidelijk naar voren dat je met schrijven niet alleen kunt vermaken, maar ook mensen kunt bereiken.
Het succes van haar eerste boek *Gevaarlijk spel* zorgde ervoor dat tijdens het schrijven van het tweede boek onverwachts het 'tweede boek syndroom' toesloeg. Gelukkig wist ze hier snel overheen te stappen en wist ze het manuscript met succes af te ronden.
Persoonlijk kan ik niet wachten tot het januari is.

Tijdens de tafelgesprekken was er tijd genoeg voor Miriam (die van Thrillers & More), Yfke en mij om met de auteurs de laatste nieuwtjes door te nemen, te praten over schrijven, en voor anderen om hun boek te laten signeren of om op de foto te gaan.

Een zeer geslaagde middag, een genot om met deze auteurs aan tafel te hebben gezeten en absoluut aan te raden voor eenieder die de Nederlandstalige thriller een warm hart toedraagt.

Met dank aan gastvrouw Miriam (die van bibliotheek Voorschoten-Wassenaar).

Alexander

OVER DIMENSIES EN TIJDREIZEN: WESSEL DE VALK

Danielle las zijn boeken *Bestemming onbekend* en *Het Patroon* en is enthousiast. De hoogste tijd om eens wat nader kennis te maken met de schrijver: **Wessel de Valk**.

Wie is Wessel de Valk?
De vraag der vragen. Als ik dat wist ... Als je op mijn LinkedIn homepage kijkt staat er 'Media- en innovatie-ondernemer' en daar direct onder 'Thrillerschrijver'. Dat geeft mijn tweespalt goed weer. Ondernemer of schrijver? Uiteindelijk blijkt dat in mijn leven het altijd stuivertje wisselen is geweest. Ik maak al lang geen keuze meer.

Je hebt criminologie gestudeerd, zat daar een bepaald doel achter wat je later wilde worden?
Ik wist destijds niet goed wat ik wilde en koos als brede mogelijkheid voor de studie rechten. Na mijn kandidaats twijfelde ik om verder te gaan en vond in de studie criminologie een razend interessante nieuwe mogelijkheid. Heel veel strafrecht aangevuld met psychologie, sociologie, filosofie en criminologie. Die laatste was een boeiende combinatie tussen mensen die het rechte pad uit het oog verloren en de studie naar deviant - afwijkend - gedrag. Op mijn lijf geschreven.

Je eerste boek De reizigers van Metropole heb je bij Futuro Uitgevers herschreven. Waarom? En zijn er veel wijzigingen in aangebracht?
Ik vond (en vind) bij Futuro een uitstekende uitgever. Ik wilde mijn eerste boek graag met een professionele redacteur bewerken. Hoewel het goed ontvangen was vond ik het belangrijk om het scherper te maken en in te korten. Ik ben Rob Steijger, de redacteur, nog altijd dankbaar voor de manier waarop hij mij geholpen heeft om mijn eerste boek redigeren.

Hoe ben je aan de informatie gekomen met betrekking tot het tijdreizen?
Ik begrijp dat mijn lezers denken dat de hoofdpersonen in mijn boeken kunnen tijdreizen. Toch is dat niet echt het geval. Tijdreizen veronderstelt dat je daadwerkelijk door de tijd reist. Is uiteraard ook mogelijk maar ik vond het interessanter om een aantal van mijn hoofdpersonen een talent te geven waardoor ze, op een nauwelijks verklaarbare manier, van de ene plek naar de andere kunnen gaan zonder feitelijk te hoeven reizen. De achterliggende theorieën komen uit de kwantumfysica. Uiterst complexe wetenschap waarin het mogelijk is om 'te spelen' met het begrip 'dimensie'. Net als met een 'Bijna Dood Ervaring', die Iskander Bregt (een van de hoofdpersonen in mijn eerste boek) heeft meegemaakt na een auto ongeluk met zijn ouders. Even onbegrijpelijk als dimensies en daarom intrigerende elementen voor mijn boeken.

Waren de twee delen al van tevoren in je hoofd of is deel 2 achteraf pas gekomen?
Deel twee kwam, in de loop van het schrijven van het eerste boek, in mij op. Het idee voor het plot kwam ergens in een Spaanse restaurant in me op. Ik vertelde het aan mijn vrouw en dochter (met vriendin) die met allerlei ideeën kwamen.

Zitten de personages nog in je hoofd en ga je ze nog eens gebruiken?
Zeker, ik 'ken' ze allemaal heel goed. Het vreemde van schrijven voor mij is dat de personages die ik uitdenk bijna daadwerkelijk voor mij bestaan. Het is fascinerend (en misschien ook wel vreemd) dat het mogelijk is voor een schrijver om zich te omringen met niet bestaande mensen die in zijn of haar boeken wel degelijk een leven hebben.

Wordt een derde boek een soort gelijk boek of een standalone, en wanneer mogen we die verwachten?
Het wordt inderdaad een - zelfstandig te lezen - vervolg op de eerste twee boeken maar weer met een totaal andere invalshoek. Wat er in ieder geval een grote rol gaat spelen zijn 'lucide dromen'. Ik weet nog niet wanneer het uitkomt maar het duurt nog wel even, ben ik bang.

Welke boeken lees je zelf het liefst?
Heel verscheiden. Ik doe intensieve research waar vaak wetenschap een grote rol in speelt. Tientallen boeken moeten er aan geloven. Verder voornamelijk thrillers. Als daar ook nog een fantasierijke laag in verweven zit ben ik helemaal gelukkig. Originaliteit is heel belangrijk en ik heb dan ook een hekel aan boeken die voor mij vallen in de categorie 'dertien in een dozijn'.

Heb je een favoriete schrijver? Is hij/zij een inspiratie voor je?
Niet echt.

Als je schrijft doe je dat dan het liefst in een rustige omgeving of maakt dat niet zoveel uit?
Ik schrijf overal. Meestal in mijn tuinhuis, mijn oase voor het schrijven. Daarnaast reis ik veel en schrijf dan op de vreemdste plekken. In het vliegtuig of in de lobby van een hotel in Barcelona. In een Ierse pub, een koffietentje in Vietnam, een ouderwets restaurant in New York of een Spaanse bar. Werkelijk overal.

Is schrijven een fulltime job voor je?
Nee, dat zou ik soms wel willen maar mijn bedrijf vraagt ook veel aandacht. Misschien over een paar jaar ....

Waar zoek je je ontspanningen op als je niet werkt? Eventueel hobby's?
Sporten. Twee keer per week naar de sportschool en twee keer tennissen.

Waar haal je je inspiratie vandaan?
Ik ben gefascineerd door de wetenschap in het algemeen en de daaruit voortvloeiende nieuwe mogelijkheden in het bijzonder.

Heb je je hele boek al van tevoren uitgestippeld of laat je je leiden door je personages/het verhaal?
Nee, ik weet dat veel schrijvers zo werken maar ik laat me tijdens het schrijven inspireren door de gebeurtenissen en de mensen die in het nieuwe boek een rol spelen.

Zou je nog wel eens een ander genre willen schrijven?
Ja ... is een beetje een geheim maar ik heb een plan ... Over een paar jaar.

foto's: www.futurouitgevers.nl en wesseldevalk.wordpress.com

GROEPSRECENSIE: GESPLETEN—KARIN SLAUGHTER

Titel: Gespleten
Auteur: Karin Slaughter
Uitgeverij: HarperCollins
Publicatiedatum: juni 2018
Aantal bladzijdes: 494

Karin Slaughter (Georgia, 1971) is een Amerikaanse thrillerauteur. Haar thrillers worden wisselend ijzingwekkend, weergaloos spannend en gruwelijk genoemd. Ze werden in achtentwintig landen uitgegeven en verschijnen steevast op de nationale en internationale bestsellerslijsten. In totaal werden van haar boeken alleen al in Nederland meer dan twee miljoen exemplaren verkocht. Slaughter verwierf internationale faam, de titel 'Queen of Crime', een grote schare trouwe fans en veel lof van haar collega-misdaadschrijvers.

Achterflap:
Andrea Cooper kent haar moeder door en door. Maar wanneer het restaurant waar Andrea en Laura lunchen onder vuur wordt genomen en een doodgewone middag in een bloedbad verandert, ziet Andrea een heel andere kant van haar. De koelbloedigheid waarmee Laura de schutter overmeestert en doodt, verbijstert Andrea.

Dan blijkt dat Laura zich al dertig jaar schuilhoudt onder een andere naam en dat alles wat ze over haar verleden heeft verteld gelogen is. Wat heeft Laura op haar geweten? Waarom zien anderen haar liever dood dan levend? En hoe kun je iemand nog vertrouwen die een leugenaar, of erger, blijkt te zijn?

De meningen van T&M
Cover:
Bianca: Een echte **Slaughter** cover, direct overal herkenbaar. Ik houd ervan. Opvallend door zijn eenvoud en de steeds terugkerende kleine rode elementen.

Amanda: Hele mooie cover, voornamelijk wit met een rood accent wat hierdoor eruit lijkt te springen. De vormgeving van deze cover past goed bij de voorgaande boeken.

Leontine: Dit soort covers vind ik geweldig. Wit gecombineerd met rode accenten. De laatste covers van de boeken van **Karin Slaughter** zijn allemaal gemaakt in dit format, dus ook nog eens heel herkenbaar.

Brenda: Ik vind de covers van hoe haar boeken nu zijn, zeer mooi. Rustig en vaak met het gebruik van een vrouwelijk gezicht. Een blanke vrouw met haar hand voor haar ogen. En dan de kleur rood wat mooi naar voren komt. Rode lipstick, om haar ringvinger een rood draadje en de titel in het rood.

Plot:
Manon: Na een wat moeizame start in het boek, komt het verhaal wel op gang en krijgt het meer vaart. In het verhaal ga je via terugblikken naar het jaar 1986, waarbij ik in eerste instantie dacht: heb ik nu bladzijdes overgeslagen? Ik miste wat informatie, maar na gewoon doorlezen wordt alles duidelijk. De flashbacks worden verteld vanuit Jane, ooit begenadigd pianiste en nu lid van een terroristische beweging waar zij vooral lid van is om haar vader, hoofd van de Queller organisatie, ten val te brengen. En ook als geliefde van Nick, die met zijn charmante voorkomen mensen voor zich wint, maar in wezen alleen uit is op eigen gewin.

Brenda: We zitten in de zomer van het jaar 2018 en we krijgen geregeld een stuk te lezen over de zomer van 1986. Tijdens het lezen wil je wel graag doorlezen om te willen weten hoe de verhaallijnen bij elkaar komen en hoe het afloopt.

Leontine: Ik vond het een verhaal met potentie. Maar het is erg lastig om mijn mening te onderbouwen zonder in detail te treden en daardoor dingen weg te geven. Het verhaal is opgedeeld in twee tijdvlakken, het heden en het verleden. In het heden gaat Andy op reis naar het verleden, op zoek naar antwoorden, en in het verleden wordt beetje bij beetje onthuld wat er daadwerkelijk allemaal gebeurd is.

Amanda: Het koste even wat moeite om in het verhaal te komen, de verschillende personages en het verspringen in tijd waren in het begin wat verwarrend. Eenmaal bekend met iedereen las het een stuk vlotter en maakte de sprongen in tijd tot een prettige aanvulling. Het verhaal heeft een logische opbouw maar op sommige punten wel wat toevallig. In deze tijd met sektes en aanslagen wel een zeer toepasselijk onderwerp dat verwerkt zit in het deel dat in het verleden speelt. En wat voor naweeën dit heeft.

Bianca: De plot van dit verhaal is verweven middels twee verhaallijnen, een heden en verleden waarbij de lezer alert moet zijn op de namen die voorbijkomen. Het verhaal start met een heftige gebeurtenis waardoor Laura, de moeder van Andrea, gedwongen wordt haar verleden aan haar dochter uit te leggen. Een jacht op antwoorden die je met momenten flink doet huiveren. Vele maatschappelijke thema's die aan de orde van de dag zijn passeren de revue. Vooral het gedeelte waarbij misbruik door middel van macht binnen de psychiatrie aan de orde komt trok ik me persoonlijk enorm aan. Als je werkzaam bent in de psychiatrie komt dit erg dichtbij.

Personages:
Leontine: Hier kan ik kort zijn: er waren te veel personages. Of misschien waren die er niet eens echt, door de schuilnamen voelde het absoluut wel zo. Regelmatig rees de vraag: wie is dat nu weer? Of: wie was dat ook alweer?

Andrea is een 31-jarige vrouw, die verre van gesetteld is. Ze woont nog (of alweer) bij haar moeder) en heeft allerlei baantjes. Ze komt heel kinderlijk over en dat wekte al gauw irritatie op. Kom op meid, je bent 31. Haar leven wordt behoorlijk op zijn kop gezet door de situatie in het restaurant. Ineens lijkt niets meer wat het was. Lijkt alles berust op leugens. Wie is haar moeder? En is zij zelf nog wel wie ze dacht dat ze was? Over de andere personages ga ik niet te veel zeggen, dat zou spoilen zijn.

Brenda: Er komen aardig wat personages aan bod. De hoofdpersonage is toch wel de 31-jarige Andrea. Ze is een rommelige vrouw die moet leren om op eigen benen te staan en tijdens het lezen verbaasde ik me geregeld of ze wel echt 31 jaar is en niet nog een beginnende twintiger. Af en toe ook zo naïef.

Amanda: De personages, ja, Andrea is een enorm zenuwachtig en onzeker persoon, bang om zelf beslissingen te nemen en enorm besluiteloos. Ze lijkt te zijn blijven hangen in haar kindertijd, ondanks dat ze de dertig gepasseerd is. Een beetje irritant persoon, zeker in het eerste deel van het boek, die later gelukkig langzaamaan opbloeit. Laura is één groot geheim, het ene moment heel zorgzaam, het volgende moment hard en kil. De reden

waarom wordt later duidelijk. Laura vond ik mooi beschreven, juist zodra je de achterliggende gedachte weet.

Bianca: Karin heeft in *Gespleten* de aandacht gevestigd op een moeder-dochterrelatie. Waar je in het begin even moeite moet doen om de dochter als volwassen te zien verdwijnt dat gevoel als Andrea op zoek gaat naar haar moeders verleden. Na een gruwelijke moord wordt ze door haar moeder gedwongen op zoek te gaan naar antwoorden.
Geen enkel personage is doorsnee, allemaal hebben ze een rugzak vol bagage uit het verleden mee te sjouwen.

Manon: Andrea/Andy is duidelijk de hoofdpersoon in het boek. In het begin vond ik haar meer overkomen als een angstige puber dan een volwassen vrouw. Gaandeweg wordt het beter in het boek, maar op heel wat momenten wil je haar wel door elkaar schudden van: hup, onderneem actie, doe wat! Haar moeder Laura komt over als een ietwat kille vrouw, maar is ze dat wel? Is dat gewoon niet gekomen door omstandigheden in haar verleden? In de flashbacks spelen Jane, Nick, Andrew en Paula de hoofdrollen. Jane die in wezen gemanipuleerd wordt door haar geliefde Nick en zich laat vertellen door Nick wat ze moet doen. Als lezer denk je bij sommige stukken: serieus? Kom op voor jezelf! Andrew, de broer van Jane, en Paula, beiden actief lid van de beweging, spelen een relatief kleinere, doch niet onbelangrijke rol in het verhaal.

Spanning:
Amanda: Slaughter weet over het algemeen goed hoe ze een spannend verhaal neer moet zetten, door de wisselende verhaallijnen ontstaat er een soort unheimisch gevoel hoe en waar ze uiteindelijk bij elkaar zullen gaan komen. Toch miste ik in dit boek de echte nagelbijtende spanning een beetje, ondanks de psychologische spanning en de bloederige details. Niet wat ik gewend ben van **Slaughter**.

Brenda: Ik vond het boek niet echt zeer spannend. Af en toe waren er wat spannende momenten, maar het verhaal zorgde niet dat ik op het puntje van mijn stoel ging zitten.

Bianca: *Gespleten* bevat veel spannende elementen, vooral het beklemmende gevoel kruipt bij mij als lezer onder de huid. Spannend is het boek op meerdere fronten, wie overleeft en wie niet? Wat is nou de waarheid? Deze vraag blijft tot het laatst door je hoofd spoken.

Leontine: Qua spanning viel het mij behoorlijk tegen. Ik had al snel in de gaten welke rol de hoofdpersonen in het verleden hadden en naarmate het verhaal vorderde, werd dat vermoeden bevestigd. Het haalde voor mij daardoor wel de spanning eruit.

Ontknoping:
Manon: De ontknoping vond ik eerlijk gezegd tegenvallen, zeker na het oplevende

middenstuk, bleef ik met een heel onbevredigend gevoel achter. Het leek net alsof ze opeens een punt had gezet en dat was het. Had beter gekund, ik vond het wat tam overkomen.

Leontine: Hier heeft **Slaughter** voor mij echt iets laten liggen. Ineens was daar de epiloog voor mijn gevoel. De epiloog voegde voor mij wel iets moois toe aan het boek, dat tot dan eigenlijk wat tegenviel.

Bianca: Vooral de epiloog greep mij ontzettend aan, **Slaughter** is een kei in het uitwerken van haar personages en te verwoorden waarom ze zijn geworden tot wie ze nu zijn. Het gevoel van altijd op de vlucht zijn en te moeten leven in angst is verschrikkelijk.

Amanda: De ontknoping had van mij nog wel iets sprekender en minder 'braaf' gemogen. Vaak genoeg eindigen de boeken van **Slaughter** met een 'beng' die je niet had zien aankomen. Bij dit verhaal was dat ook wel passend geweest. Het verhaal is afgerond, dat is dan wel bevredigend, maar van mij had er nog wat meer mogen zijn.

Brenda: De ontknoping vond ik zeer goed in elkaar gezet. Je denkt dat je het boek uithebt, maar dan komt de epiloog. Daarin wordt nog even een duidelijk zetje gegeven.

Schrijfstijl:
Leontine: Slaughter's schrijfstijl is bij velen erg geliefd. In lange hoofdstukken worden heden en verleden met elkaar afgewisseld wat een mooi perspectief oplevert. Ik miste echter het rauwe van haar schrijfstijl in eerdere boeken en de expliciete details. Het lijkt alsof ze een andere weg in is geslagen, en ik weet niet zo goed of ik die weg met haar wil volgen.

Bianca: De schrijfstijl van **Slaughter** is een stijl die je moet liggen, zij richt zich vooral tot het ontwikkelen van de personages, tevens beschrijft zij de meest gruwelijke moorden op een manier die in de werkelijkheid het daglicht niet kunnen verdragen. Je moet als lezer een sterke maag hebben en tegen een stootje kunnen.

Brenda: De schrijfstijl is fijn. **Slaughter** weet me te boeien met haar tekst, me mee te sleuren in het verhaal. Alleen hou ik persoonlijk niet zo van hele lange hoofdstukken en dat bevat dit boek wel.

Manon: Karin Slaughter heeft wel een fijne schrijfstijl. Ze zet de karakters goed neer, elk personage is verschillend en goed beschreven.

Amanda: Na de 'opstartproblemen' volgt toch weer gewoon de prettige schrijfstijl die we gewend zijn van **Slaughter**. Vlot, meeslepend, gedetailleerd en zeker de gruwelijkheden niet uit de weg gaan. Ze trekt je in het verhaal en door haar fijne schrijfstijl blijf je getriggerd om door te lezen.

Beoordeling:
Brenda: *Gespleten* krijgt van mij **3,5 ster**.
Manon: Ik geef *Gespleten* **3 sterren**.
Amanda: Ik kom hiermee op een krappe **4 sterren** voor *Gespleten* van **Karin Slaughter**.
Leontine: Ik mis het heerlijke gruwelijke, het op het puntje van je stoel zitten, het tot laat in de nacht doorlezen. Om die reden geef ik *Gespleten* **3,5 ster**.
Bianca: *Gespleten* krijgt van mij **4,5 ster**.

Met bovengenoemde beoordelingen komt het gemiddeld aantal sterren voor de nieuwste thriller *Gespleten* van **Slaughter** net aan de **4 sterren**.

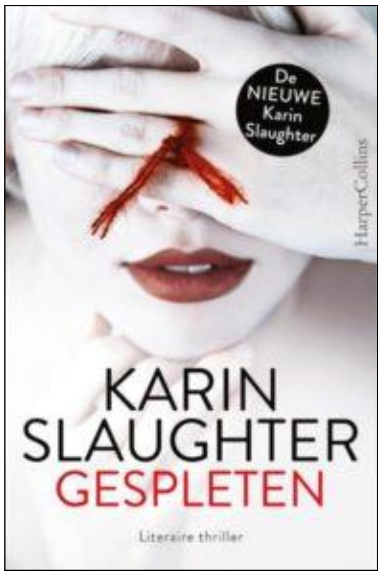

THRILLERACADEMIE - DE NIEUWE SCHRIJFSCHOOL

THRILLERACADEMIE IS MEER DAN EEN SCHRIJFSCHOOL

Op 5 juni 2018 – de start van de spannende boekenweken – opende een nieuwe schrijfschool haar deuren:
de **ThrillerAcademie**.
Antoinette Kalkman en *Marelle Boersma* bundelen hun krachten om thrillerschrijvend Nederland de mooie weg naar een schrijverscarrière te wijzen. De ThrillerAcademie biedt meer dan alleen schrijftrainingen, ze leidt schrijvers op in alle facetten van het auteurschap.

Antoinette Kalkman is schrijfster-columnist en marketeer van oorsprong. Ze heeft diverse bedrijven opgezet en groot gemaakt. Antoinette weet hoe ze een 'merk' in de markt moet zetten, dus de onderdelen boekmarketing en de personal branding voor auteurs zijn bij haar in goede handen. Marelle Boersma is auteur van inmiddels ruim tien thrillers waaronder enkele bestsellers. Van haar thriller 'Vals Alarm' zijn ruim 100.000 exemplaren verkocht. Na ruim dertig jaar onderwijservaring aan de Wageningen Universiteit is Marelle in 2009 begonnen met het geven van schrijftrainingen. Algauw werd het haar missie om de schrijftechniek vooral toepasbaar te maken, waarbij ze trainingen geeft in binnen- en buitenland.

Een miljoen mensen in Nederland zijn bezig met het schrijven van een boek. Soms als hobby, maar vaak ligt de ambitie hoger. Het is een droom van velen om schrijver te worden en een eigen boek in de boekhandel te zien liggen. Die droom kan uitkomen, maar er is meer nodig dan een goed verhaal en het aanleren van schrijftechniek. Het huidige schrijfonderwijs in Nederland biedt nog niet alle handvatten om een succesvol schrijver te worden en daar ligt het bestaansrecht van de ThrillerAcademie.

Bij de ThrillerAcademie draait alles om het verhaal, met de focus op thrillers. De ThrillerAcademie gaat door na de laatste punt. Naast begeleiding in het schrijftraject en training in de toepasbaarheid van schrijftechniek vormen boekmarketing en auteursbranding een essentieel onderdeel van het lesmateriaal van de ThrillerAcademie. Een uitgever, de boekhandel én de lezer zijn onmisbare elementen in de totstandkoming van de schrijversdroom, maar de auteur is de belangrijkste schakel in het succes van het verhaal. Een boek verkoopt niet vanzelf, het is de auteur die als een ondernemer het boek in de markt zet en de ThrillerAcademie leert de schrijver de meest effectieve manier.

Op 5 juni 2018 ging ook de website van de ThrillerAcademie online:
www.thrilleracademie.nl

SIGNEERSESSIE KARIN SLAUGHTER

Bijna elk jaar komt **Karin Slaughter** naar Nederland om haar fans te ontmoeten. Het is zelfs zo dat haar nieuwe boeken vaak eerder in het Nederlands verschijnen dan in het Engels, een hele eer lijkt mij zo!

Ooit jaren geleden, en dan heb ik het misschien wel over meer dan tien jaar geleden, heb ik mijn eerste Slaughter boek op een zomermarkt in Zierikzee gescoord. Ik wist niet wie ze was, maar zocht een lekker spannend boek nadat ik zowat alle chicklits die er bestonden inmiddels had gelezen.
Ik was gelijk verkocht, blijkbaar was het niet eens het eerste deel van de Sarah Linton-reeks, iets wat me nu niet meer zal overkomen. Bij elk nieuw uit te komen boek check ik of het van een serie is Wat dat betreft ben ik toch wel echt een beetje ziekelijk verslaafd geraakt bedenk ik me nu.

Maar goed, dan besluit Karin Slaughter op maandag aan het eind van de ochtend **boekhandel Quist** te Bergen op Zoom een bezoekje te brengen. Dit kan ik dus echt niet aan me voorbij laten gaan, zo dichtbij, pakken die kans! Toevallig ben ik nog vrij ook (lang leve het onregelmatig werken), maar anders had ik toch geprobeerd mijn dienst te ruilen. Om 11.00 uur openen de deuren, de rij is al aardig, maar zodra we echt naar binnen mogen valt het reuze mee en zijn we eigenlijk snel aan de beurt.

Leuk om kort met andere Slaughter-fans te praten die net als ik verknocht zijn aan het lezen van haar thrillers. Het gesprek met Karin is maar kort, dat ligt helaas niet aan haar maar aan mij, mijn Engels is dermate slecht ontwikkeld dat een echt gesprek voeren niet tot mijn mogelijkheden behoort. Dat neemt niet weg dat Karin voor iedereen even de tijd neemt om wat woorden te wisselen en een foto te maken.

Kortom: een bezoekje wat voor mij zeker de moeite waard was!

Bianca

OVER GELOOF, HISTORIE EN SCHRIJVEN: CHRIS HOUTMAN

Danielle las *Akte van Berouw* en *Het negende gebod.* Maar wie is de schrijver achter deze boeken? Daar kom je maar op één manier achter: gewoon vragen!

Allereerst: wie is Chris Houtman? Om te beginnen de droge feiten: geboren in Den Haag in 1955, opgegroeid in Wassenaar, twee afgebroken studies: Nederlands en theologie, lid van Lagelanden cabaret, winnaar van het Camaretten festival in 1976, werkzaam geweest in Theater De Engelenbak, bij de KRO radio en televisie, vervolgens bij IDTV waar ik programma's maakte voor de diverse omroepen o.a. *Taxi* (NCRV) en *Finals* (BNN). De laatste jaren – voordat ik thrillers ging schrijven – ben ik vooral actief geweest op het gebied van theater en historische festivals.

Je hebt onder andere scenario's geschreven, geregisseerd, geproduceerd en de laatste jaren heb je je vooral gericht op het schrijven van thrillers. Hoe dat zo? Is dat iets wat je altijd hebt willen doen of ben je daar 'ingerold'?
Vijf jaar geleden kreeg ik keelkanker. Ik moest een zware operatie ondergaan waarbij mijn strottenhoofd en stembanden zijn verwijderd. Sindsdien maak ik gebruik van een stemprothese. Ik kan me goed verstaanbaar maken, maar het was niet meer mogelijk om mijn oude werkzaamheden voort te zetten. Natuurlijk had ik al veel scenario's en theater geschreven, dus het bedenken van verhalen was niet nieuw voor me. Ik heb eerst een paar jaar stiekem geoefend, zelfs twee hele oefenthrillers geschreven, om het ambacht van boekenschrijven een beetje onder de knie te krijgen en mijn eigen stijl te ontdekken. Als ik niet ziek was geworden, zou ik waarschijnlijk gewoon zijn doorgegaan met mijn theater- en televisiewerk, maar het lot bepaalde anders. Ik moest na mijn ziekte mijn leven opnieuw inrichten en daarin heeft het schrijven van boeken een centrale plek gekregen.

Mis je de televisiewereld? Of ben je daar niet helemaal uit verdwenen?
Heel soms mis ik het een beetje, maar ik moet zeggen dat het schrijverschap me wel zoveel voldoening geeft, dat ik absoluut niet terug wil naar mijn oude werk. Misschien ooit een klein scenarioklusje voor televisie, dat zou eventueel nog kunnen, maar mijn prioriteit ligt bij de boeken die ik wil schrijven.

Waar haal jij je inspiratie vandaan voor je boeken?
Voor *Akte van berouw* heb ik geput uit de kennis die ik heb over de Rooms-Katholieke Kerk. In het verleden heb ik een paar jaar gestudeerd aan de Katholieke Theologische Hogeschool van Amsterdam dus die wereld is mij niet vreemd. Voor *Het negende gebod* heb ik mijn theologische interesse gecombineerd met mijn fascinatie voor geschiedenis, met name de Romeinse oudheid. Maar daarnaast maak ik graag gebruik van elementen uit de actualiteit, ik vind het leuk als mijn verhalen iets zeggen over de wereld waarin wij nu leven. En tenslotte 'misbruik' ik gebeurtenissen en ervaringen uit mijn eigen leven, die ik overigens zorgvuldig vermom, zodat de mensen uit mijn omgeving er nooit op aangesproken zullen worden, maar voor mij zijn ze glashelder. Dat helpt me bij het schrijfproces. Mijn derde thriller, waaraan ik momenteel werk, wordt vooral geïnspireerd door actuele geopolitieke ontwikkelingen. Dat klinkt ontzettend vaag en misschien zelfs ook wel saai, maar dat komt ook omdat ik er in dit stadium nog niet al teveel over kwijt wil. Maar het wordt bloedspannend, dat beloof ik.

Plot je een verhaal helemaal van het begin tot het eind of laat je je leiden door je verhaal en personages?
Beide. Ik begin met een idee, dat werk ik uit tot een plotline met een kop en een staart, daarna maak ik een soort van indeling in verhaalbrokken. Vervolgens doe ik detailresearch en begin ik met het uitschrijven van een eerste versie. Daarbij let ik eigenlijk nog amper op taal en ben ik in het geheel niet bezig met mooie zinnen en dergelijke. Dat komt allemaal pas in de tweede en derde versie, waarin ik me dan heerlijk kan concentreren op het fijnslijpen van het verhaal, de dialogen, de verholen symboliek en onderliggende motieven. En ja, ik laat me zeker ook leiden door mijn personages. In Het negende gebod had ik te kampen met een hoofdpersonage dat zo organisch in elkaar zat, dat ze soms niet wilde doen wat ik als schrijver voor haar had bedacht. Dan blokkeerde het bij het schrijven en moest ik op zoek naar de reden. Meestal had ik dan niet consequent genoeg nagedacht over de beweegredenen die ik voor mijn hoofdpersoon had ontworpen. Dat zijn prachtige momenten omdat je dan als schrijver ook wel weer trots kan zijn op het feit dat je hoofdpersoon echt tot leven is gekomen.

Waar haal je al die geschiedenis kennis vandaan?
Ik ben al sinds mijn jeugd gefascineerd door geschiedenis, theologie, aardrijkskunde, sociologie, psychologie, letteren en de kunsten. Ik verslind stapels boeken en surf me een ongeluk op internet, ik kijk veel documentaires en doe graag research. Bovendien heb ik tijdens mijn televisietijd erg veel interessante mensen mogen ontmoeten, wier verhalen ik in mijn achterhoofd heb opgeslagen.

In *Het negende gebod* wordt het boek van Dan Brown als onwaarheid neergezet, is daar nog niet op gereageerd door de schrijver zelf?
Dat zou mooi zijn! Dan Brown die mijn boek leest! Ik verwacht geen reactie, want als je weet wat voor storm van kritiek er destijds over *De Da Vinci Code* is heen gekomen, is het niet verwonderlijk dat Dan Brown niet heeft gereageerd. Maar wat ik een van mijn personages in *Het negende gebod* laat uitleggen is dat *De Da Vinci Code* is gebaseerd op Het *Heilig bloed en de heilige Graal*, een zeer dubieus 'historisch' boek van de Franse oplichter Pierre Plantard. In die zin is het – los van alle leuke historische weetjes – terug te leiden tot tamelijk onbetrouwbare historische hypotheses. Maar des te knapper dat Dan Brown er zo'n geweldig verhaal van heeft weten te maken!

Kunnen we nog een derde boek verwachten met een soortgelijk onderwerp?
Mijn derde thriller speelt zich af in de actualiteit, het heeft raakvlakken met religie, maar niet zozeer met de RK Kerk. De dieperliggende laag gaat over de vraag waar geloof ophoudt en godsdienstwaanzin begint. Maar qua actie speelt het leeuwendeel van het verhaal zich af tegen het decor van de internationale politiek en terrorisme. Het verhaal begint in het Amerika van Donald Trump maar waait al snel over naar Nederland…

Welk geloof heb jezelf?
Ik stond ooit te boek als rooms katholiek, maar na het afbreken van mijn studie theologie beschouw ik mezelf als agnost.

Vanwaar die liefde/haatverhouding met de Rooms Katholieke kerk?
Interessante vraag, waar ik zelf al eigenlijk mijn

hele leven mee bezig ben. Ik kom uit een rooms nest. Toen ik in Amsterdam ging studeren kon ik niet zo snel een kamer vinden en heb ik enkele maanden noodgedwongen gewoond in een studentenhuis van Opus Dei, in de Roemer Visscherstraat. Ik kan wel stellen dat dit een bijzondere ervaring was. Het was een huis voor mannelijke studenten en de regels omtrent vrouwelijk bezoek waren zo streng dat zelfs mijn eigen moeder niet verder mocht komen dan de ontvangstruimte in de hal. Daarna ben ik cabaret gaan doen, waarbij mijn partner Aernout Witteveen en ik tamelijk tekeer gingen tegen het geloof. Gek genoeg leverde onze kritiek juist ook veel vrienden op in kerkelijke kringen. Vervolgens ben ik theologie gaan studeren op de Katholieke Theologische Hogeschool van Amsterdam, toen nog een progressief rooms bolwerk, in de sfeer van het gedachtengoed van Edward Schillebeeckx, Huub Oosterhuis, pater van Kilsdonk. Maar al tijdens mijn studie manifesteerde zich de conservatieve invloed van bisschoppen als Mgr. Simonis, die allerlei vrijzinnige zaken zoals het pleidooi voor vrouwen in het ambt en dergelijke wilden terugdraaien. Ik ontdekte op een bepaald moment ook nog eens dat ik eigenlijk niet meer echt geloofde en dus ben ik met de opleiding gestopt. Theologie studeren was voor mij een prima manier om van mijn geloof af te vallen! Maar ik beschouw mezelf nog steeds als cultureel katholiek, ik hou van de symboliek en de eeuwenoude tradities. Inhoudelijk verafschuw ik die oude gebruiken, maar ze zijn soms erg mooi en ze hebben natuurlijk een belangrijk deel van ons culturele erfgoed bepaald. Met andere woorden: ik haat veel aspecten van de inhoud van het katholicisme, maar ik koester nog wel degelijk een grote liefde voor de vorm waarin het werd en wordt gepresenteerd. Tot slot: een paar jaar geleden heb ik een documentaire gemaakt over het werk dat de zusters van de Orde van Cluny verrichten in Sierra Leone, zo ongeveer het armste land van Afrika. Deze vrouwen hebben zulke ongelofelijke dappere dingen gedaan tijdens de burgeroorlog in Sierra Leone, dat je alleen maar met het grootste respect over hen kunt spreken. Ik heb nog steeds contact met een aantal van deze zusters en ik bewonder hen vanuit de grond van mijn hart. Zoals gezegd, ik ben agnost, maar toen ik bij hen op bezoek was in Sierra Leone waren er verschillende momenten dat ik bijna weer ging geloven…

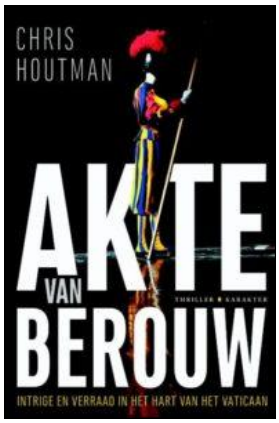

Ben je niet bang dat 'gelovigen' je boek zullen afkraken?
Nee. Sterker nog: ik hoop zelfs dat ze naar buiten zullen treden met hun kritiek op *Het negende gebod*. Ik ga de dialoog graag aan. En hoe harder de kritiek, hoe helderder ik ook kan uitleggen waarom ik het zo nodig vond om dit verhaal te schrijven. Het boek gaat over de achterstelling van vrouwen binnen de kerk. Zeker na wat ik die zusters in Sierra Leone heb zien doen, zou ik willen dat die mannen een toontje lager zongen en ruimte maken op het altaar en de preekstoel voor vrouwen. Dat gesprek ga ik graag aan, dus kom maar op met de kritiek!

Welke boeken lees je zelf graag? Heb je een favoriete schrijver? Een favoriet boek aller tijden?
Mijn favoriete schrijver is Robert Harris. En dat duidt ook meteen welk genre boeken ik graag lees: historisch en/of maatschappelijk getint, actueel en liefst ook net iets meer dan alleen maar een spannend verhaal. Mijn favoriete boek allertijden is geen thriller, maar een roman, namelijk *Narziss en Goldmund*, van Hermann Hesse. Overigens in één adem te noemen met *Niemand is onsterfelijk* van Simone de Beauvoir, dat is ook een meesterwerk.

Is er een auteur die je echt als voorbeeld ziet? Waarom juist hem/haar?
Robert Harris. Hij is een voorbeeld voor me vanwege de twee genres die hij beoefent: spannende boeken en historische romans. Vooralsnog ben ik bezig met thrillers, maar in *Het negende gebod* komt de geschiedenis er al een beetje ingeslopen. Na mijn derde thriller die in het najaar van 2018 zal uitkomen, ga ik me wagen aan mijn eerste historische roman. Verder hou ik erg van de schrijfstijl van Harris, toegankelijk, beeldend, vlot, niet gekunsteld. Hij is een geboren verteller.

Als je boek(en) verfilmd zouden worden, zou je dan zelf het script willen schrijven? Welke auteurs zou je graag in de film zien?
Nee, ik zou nooit het scenario van mijn eigen boeken willen schrijven. Dat zou erg frustrerend zijn omdat tijdens het proces van scenario-ontwikkeling zo ongelofelijk veel concessies moeten worden aan de realiteit van het verfilmen. Dat wil ik niet meemaken. Maar ik wil natuurlijk wel langs de zijlijn betrokken blijven om de artistieke kwaliteit te helpen bewaken. Wat acteurs betreft zou ik een heel lijstje kunnen noemen van mensen die ik bewonder, maar om daar nu één specifiek uit te lichten zou vreemd zijn.

Waarom zou men juist jouw boeken 'moeten' lezen?
Vooropgesteld gesteld dat niets 'moet' kan ik alleen maar zeggen dat ik hoop dat het effect van mijn verhalen zich verder uitstrekken dan de leeservaring van het boek zelf. Ik hoop dat het verhaal je ook een beetje aan het denken zet, dat het je verwondert, dat je nieuwsgierig wordt. Maar ook dat het emotionele reacties teweeg brengt, dat je er boos om kunt worden, of verdrietig, of blij. Wat ik ontzettend leuk vond om te horen was dat verschillende mensen *Akte van berouw* en *Het negende gebod* meteen een tweede keer hebben gelezen en er toen toch weer allerlei nieuwe dingen en onderliggende betekenislagen in ontdekten…

ONLINE RECENSIES

Pas op voor de buren

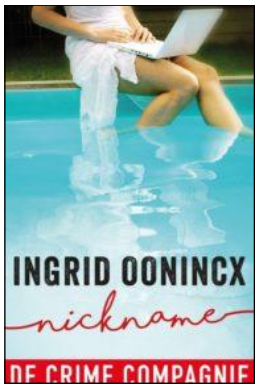

Nickname

Dochter van het moeras

Groen licht

Zomerliefde

INTERVIEW: INGRID OONINCX

Wij stelden onze Auteur van de maand **Ingrid Oonincx** een aantal vragen:

Waarom besloot je een thriller te schrijven die zich deels afspeelt in de Verenigde Staten?
In de jaren negentig heb ik een reis gemaakt door het zuiden van de Verenigde Staten. Sommige ontmoetingen zijn me altijd bijgebleven. Een daarvan was met een gezin dat in een caravan op een trailerpark woonde. Ze hadden rotte tanden, aten alleen maar chips en de kakkerlakken liepen er over de muren. Ik vroeg me af wat er met je persoonlijke ontwikkeling gebeurt als je in zo'n omgeving opgroeit. Dat gegeven heb ik meegenomen bij het bedenken van de mannelijke hoofdpersoon in Pretty Boy.

Heb je om een specifieke reden gekozen om kinderen met autisme een rol te geven in Pretty Boy?
Kinderen met autisme worden vaak niet begrepen door de omgeving. Zeker als ze al wat ouder zijn, worden ze al snel gezien als raar of eigenaardig, terwijl het over het algemeen heel mooie en bijzondere kinderen zijn. Ik heb zelf ook zo'n prachtkind met een lichte vorm van autisme. Daarom was ik goed in staat om het autisme en de effecten daarvan op de omgeving, te beschrijven.

Je bent deel van het schrijverscollectief van de Moordwijven. Wat doe je daar zoal mee?
We zijn een hecht collectief dat elkaar door dik en dun steunt. Daarnaast treden we gezamenlijk op naar buiten (online en offline). Zo organiseren we moordlunches met lezers bij boekhandels en hebben we allerlei mooie plannen voor activiteiten in de toekomst.

Zou je ooit een boek met alleen maar columns uit willen geven, à la Sylvia Witteman?
Ja, maar dan wel een bundeling van columns die eerder al ergens gepubliceerd zijn.

Ben je al bezig met je volgende boek?
Ik heb een idee en heb al wat lijnen uitgezet en iemand geïnterviewd. Maar eerst richt ik mijn aandacht op het schrijven van een kort verhaal.

Wat doe je graag als je niet aan het schrijven bent?
Ik ben het liefst bij mijn gezin of bij goede vrienden. Daarnaast doe ik aan trailrunning. Dat betekent dat je een zwaar parcours opzoekt in een mooie omgeving. Mede daarom gaan we meestal op vakantie in de bergen. Als ik lekker moe ben van het hardlopen, lees ik graag boeken of de krant of kijk ik naar een mooie film.

Wat is je favoriete boek aller tijden?
Heb ik niet. Een boek hoort vaak bij een fase in je leven. Zo was ik een tijd verzot op De ondraaglijke lichtheid van het bestaan van Milan Kundera. Maar ook op De Verborgen Geschiedenis van Donna Tartt en op Joe Speedboat van Tommy Wieringa waren ooit favorieten.

Momenteel lees ik veel thrillers. De moordwijven schrijven goede boeken.

Wat maakt volgens jou een thriller een goede thriller? Zijn er bepaalde dingen die je sowieso onmisbaar vindt bij een verhaal?
Spanning is essentieel, maar je hebt ook interessante personages nodig en een goed uitgewerkt plot. Ik houd ervan als er meerdere lagen door het verhaal verweven zijn, die je misschien pas later opvallen. Ik vind een thriller goed als je er na de laatste bladzijde nog even over blijft nadenken.

Hoe schrijf je? Plot je alles van tevoren of laat je je leiden door je verhaal en de personages?
Ik begin met het bedenken van de plot en werk alles in grote lijnen uit. Pas daarna ga ik schrijven. Ik ben niet heel streng voor mezelf. Ik mag wel afwijken van wat ik eerder heb bedacht, als dat tijdens het schrijven beter blijkt te zijn.

Waarom schrijf je thrillers? Zou je ook wel eens bijvoorbeeld een roman willen schrijven?
Dat wordt best vaak aan me gevraagd. Ik heb wel een idee voor een roman, maar nog geen tijd om eraan te beginnen. Het thrillerschrijven gaat nu zo lekker, dat ik het bijna jammer vind om iets anders te gaan doen.

Wat doe je als je vastzit? Wat helpt je te ontspannen?
Ik ga een stuk met de hond lopen. Of ik ga hardlopen. Of ik zet muziek op om een bepaald gevoel op te roepen. Als ik echt muurvast zit, ga ik met mijn man wandelen. Al wandelend gaan we dan brainstormen en meestal komt er dan een oplossing uit. Hij heeft een creatieve geest en een frisse blik.

Waar haal je de inspiratie vandaan?
Uit kranten, uit gesprekken, uit mijn eigen leven… Ik heb altijd een notitieboekje bij me om mijn ingevingen op te schrijven. Als ik dan een kort verhaal of een column moet schrijven, hoef ik meestal alleen maar dat boekje open te slaan.

Hoe pas je schrijven in je dagelijks leven met werk en gezin?
Ik heb per week twee vaste schrijfdagen ingepland die ik behandel als werkdagen. Dus geen sociale afspraken of andere dingen. Nee, achter mijn bureau en schrijven. Daarnaast werk ik ook regelmatig in de avonduren en weekenden.

Je hebt onlangs een niet nader te noemen leeftijd gehaald. Wat zou je je 21-jarige zelf willen vertellen?
Mijn ervaringen hebben me gevormd tot wie ik nu ben en daar ben ik best tevreden over. Ik heb nergens spijt van. Misschien had ik wat serieuzer moeten zijn met studeren en wat vroeger met schrijven moeten beginnen, maar dat heb ik in de jaren daarna allemaal goed gemaakt.

Is het moeilijk als journalist fictie te schrijven? Fictie en feiten liggen soms erg ver uit elkaar.
Ik vind dat niet moeilijk, je hebt vooral voordeel van je journalistiek basis omdat je de researchvaardigheden die je als journalist hebt ook kunt toepassen in fictie. Ook al is het verhaal verzonnen, je moet er wel voor zorgen dat alle zaken er omheen kloppen.

Welke tips heb je voor beginnende schrijvers?
Schrijven, schrijven, schrijven. Neem de tijd om het ambacht te leren. Lees veel. Volg schrijfcursussen en/of zoek contact met andere beginnende schrijvers die je eerlijke feedback geven. Wees niet onzeker, maar wel kritisch op jezelf. Bedenk een goede reden waarom de wereld op jouw verhaal zit te wachten.

Wil je met je verhaal ook iets aankaarten? Kies je met opzet voor een maatschappelijk stuk?
Ik ben een sociaal en betrokken mens. Af en toe sluipt dat in mijn boeken. Dat mag, als het een duidelijke functie heeft, zoals het autisme in Pretty Boy.

Bij de boekpresentatie was er een band aanwezig. Hoe belangrijk is muziek voor jou?
Van mijn vijftiende tot mijn dertigste heb ik basgitaar gespeeld in verschillende bandjes. Dat waren leuke jaren waaraan ik veel vrienden heb overgehouden. Ik ga nog regelmatig naar bandjes luisteren. Muziek is inspirerend, kan bepaalde emoties oproepen die je ook bij het schrijven kunt gebruiken.

INTERVIEW: SAMANTHA STROOMBERGEN

Auteur **Samantha Stroombergen** debuteerde op 5 juni met haar thriller *De witte kamer*. Tijd om nader kennis te maken.

Gefeliciteerd met het uitkomen van je debuut deze maand! Heb je in aanloop hier naartoe een beetje kunnen slapen?
Dankjewel! Gelukkig hadden een vriendin en ik al een schrijfvakantie gepland voor eind mei, dus ik ben die week weer helemaal opgeladen. Nu ik weer in Nederland ben, denk ik dat ik steeds eerder wakker word door mijn ADHD-katten. Ik ben al zo druk bezig met mijn tweede thriller dat ik af en toe even 'vergeet' dat mijn debuut nu echt het levenslicht ziet.

We weten natuurlijk nog niet veel over je. Wie is Samantha Stroombergen? (vertel zoveel als je kwijt wil ^-^)
Zo, dat zijn de existentiële vragen. Het standaard riedeltje: ik ben 28 jaar, werk bij de KLM als copywriter, recenseer thrillers voor *Hebban* en *Readalicious* en ben sinds dit jaar dus ook thrillerauteur. Verder ben ik echt een ras-introvert. Ik vind het heerlijk om alleen te zijn en mezelf onder te dompelen in verhalen. Ik creëer ze natuurlijk zelf ontzettend graag, maar ik kan ook ontzettend genieten van de verhalen van een ander. Daarom besteed ik mijn tijd niet alleen aan boeken; ik kijk ook graag een goede serie en ik heb periodes waarin ik graag game.

Had je meteen een bepaald thema voor ogen toen je begon aan De Witte Kamer? En hoe kwam je aan dat gegeven (de witte kamer)?
Een vriendin vertelde tijdens een filmavond over een marteltechniek waarover ze had gelezen, de witte kamer. Het was niet dat er meteen een lampje ging branden. Eigenlijk vergat ik die kamer meteen weer. Ik denk dat het pas een jaar later was dat het gegeven weer de kop opstak. Ik begon me af te vragen waarom er zo'n kamer in Nederland zou zijn en wat voor persoon er dan in opgesloten zou worden. Thema's bestonden op dat moment niet, dus dat was ook geen uitgangspunt. Ze ontstonden zelf, deels omdat het verhaal me daarheen bracht, deels omdat ik denk ik beïnvloed word door wat ik om me heen zie gebeuren.

Welk personage vond je het leukste/meest uitdagende om te schrijven? Waarom?
Lastige vraag. Ik kan er denk ik niet echt één aanwijzen die er echt bovenuit sprong. Ze hadden allemaal hun bokkensprongen, of een eigen wil eigenlijk. Dan gebeurden er ineens andere dingen dan je van tevoren bedacht had. Dat vind ik juist wel leuk, want dan gaan ze ook meer leven. Ze vervullen ook echt allemaal hun eigen rol en juist die afwisseling maakte het schrijven leuk. Zo heb je Sophie en Bobbie, die niet zo gek veel in het boek voorkomen, maar wel voor een soort 'comic relief' zorgen.

Heb je een bepaald schrijfritueel? Bijvoorbeeld: luister je naar muziek, heb je de televisie aan op de achtergrond, of zit je in een café te schrijven?
Niet echt. Ik ben denk ik wel een echte sprinter. Je hebt schrijvers die duizenden woorden achter elkaar schrijven. Voor mij werkt het beter om ongeveer een A4'tje te schrijven en dan een paar hoofdstukken in een boek te lezen of een aflevering van een serie te kijken. Dan schrijf ik weer een A4'tje, enzovoorts. Soms komt het voor dat ik dan zo op dreef kom dat ik toch stiekem meerdere pagina's schrijf, maar over het algemeen werkt mijn 'sprintmethode' goed. Dan kan ik mijn hoofd even leegmaken voor ik weer verder ga. Uit een uitgewrongen vaatdoek komt immers niet meer zoveel.

Plan je het verhaal van tevoren helemaal uit of begin je gewoon en laat je je leiden waar het verhaal heen wil?
Beide, maar meer het eerste dan het laatste. Ik maak altijd een ruw framework, want ik heb gemerkt dat mijn verhalen zo'n skelet nodig hebben. Dat framework staat alleen niet in steen gebeiteld. Vaak krijg ik tijdens het schrijven nieuwe ideeën of inzichten en gooi ik van alles om.

Wilde je altijd al auteur worden?
Eigenlijk was mijn eerste droomberoep 'stripmaker' worden. Ik wilde ze tekenen én de verhalen verzinnen. Later, op de basisschool, veranderde die droom naar auteur worden. Ik wist wel dat dit lastig zou worden, maar ik ben altijd iets met tekst blijven doen. Pas een aantal jaar geleden dacht ik: fuck it, ik probeer het gewoon.

Ligt je hart ook bij andere genres of ga je het bij thrillers houden?
Om te schrijven? Mijn hart ligt vooral bij thrillers, maar ik zou ook ooit graag een historische roman willen schrijven. Of een roman over iemand die worstelt met een mentale ziekte. Een true crime lijkt me ook interessant, maar dat moet ook net op je pad vallen natuurlijk. Ik heb ooit bij het Openbaar Ministerie stagegelopen in de 'journalistenpool' en merkte toen dat er echt veel verhalen te vertellen zijn die in de kranten soms niet eens verschijnen.

Zou je graag een keer samenwerken aan een boek? Zo ja, met wie dan en waarom deze persoon?
Oei, lastige vraag weer. Ik ben best specifiek als het op stijl aankomt en zou het denk ik moeilijk vinden als iemand dan op een andere manier schrijft. Aan de andere kant heb ik op internet vaak meegeschreven in verhalen-RPG's en daarin merk je dat samenwerken echt goede impulsen kan geven. Ik denk dat ik zelf niet naar een samenwerking op zoek zou gaan, maar ik er wel voor open zou staan als de juiste persoon toenadering zoekt. Corine Hartman bijvoorbeeld. Ik heb niet veel van haar gelezen (konden we maar alles lezen!), maar ze lijkt vaak interessante onderwerpen uit te kiezen.

Heb je ooit overwogen om onder een pseudoniem te schrijven?
Ik krijg deze vraag best vaak, misschien door mijn über-Nederlandse achternaam. Eigenlijk heb ik dit nooit overwogen. Ik verberg het niet voor mijn omgeving dat ik schrijf en ik vind het te veel moeite om dan allerlei dubbele social-media-accounts bij te moeten houden.

Je bent zelf een boekenwurm, wat lees je graag? Is er een auteur die je als voorbeeld ziet?
Qua historische romans lees ik 'graag' over de Tweede Wereldoorlog; ik vind het mooie verhalen. Verder true crime (psychologie!) en als het over thrillers gaat lees ik het liefst over de speurneuzen. Ik hoor vaak mensen roepen over 'whodunits' versus 'whydunits' en dat de speurneuzen per definitie in deze eerste categorie horen. Ik zie het zelf allemaal niet zo zwart-wit. De verhalen met de speurders erin (lees: rechercheurs, maar ook journalisten en advocaten) kunnen over van alles gaan: van huiselijk geweld tot aan Russische invloeden in de politiek. De speurders zelf staan over het algemeen ook objectief in het onderzoek in plaats van dat ze er middenin zitten. Dat vind ik interessant. Ik heb niet echt een auteur die ik als voorbeeld zie, maar hier een lijstje van namen die ik graag lees: Karin Slaughter, Mo Hayder, Sharon Bolton, Gillian Flynn, Tom Rob Smith, Terry Hayes en Jussi Adler-Olsen.

Wat doe je graag als je niet met lezen, bloggen, recenseren of schrijven bezig bent?
Series kijken, gamen (van *Life is Strange* tot *The Last of Us*), uit eten gaan en ontsnappen uit escaperooms. Dat laatste doe ik overigens niet vaak, maar ik vind het leuk om te puzzelen en te moeten samenwerken.

Kijk je graag naar films/series? En zo ja, heb je nog tips voor ons?
Vooral series, eigenlijk. Films kijk ik niet zo gek veel meer. De laatste die ik keek was de nieuwe *Avengers*, die ik overigens wel heel tof vond. Qua series vind ik *Broadchurch*, *Luther*, *Sherlock*, *The Killing* en *The Handmaid's Tale* tof, al hebben de meesten die waarschijnlijk al gezien. En ik kijk nu naar *La casa de papel*, een Spaanse serie over een bankoverval. Ook een aanrader. Mijn geheime eeuwig-bestaande zwaktes zijn overigens *Buffy the Vampire Slayer*, *Veronica Mars* en *Friends*.

Kun je alvast een tipje van de sluier oplichten over je volgende boek? Is het een vervolg?
Eh… Altijd lastig hoeveel je hierover kunt zeggen zonder té veel weg te geven. Er komt in ieder geval een volgend boek, ja, en ik ben al best ver met het schrijven van de eerste versie. Ongeveer halverwege, denk ik. Over het onderwerp wil ik nog niet zoveel kwijt. Wat ik wél kan zeggen is dat Léon en Hanna inderdaad terugkeren. Hun verhaal is nog niet helemaal verteld.

En last but not least: waarom zouden wij allemaal De Witte Kamer moeten lezen?
O help, zelfpromotie, daar ben ik geen ster in. Maar *De witte kamer* is denk ik een interessant aspect in een thriller – daarom heb ik die invalshoek natuurlijk ook gekozen. Want wat als je je ogen opendoet en je ineens alleen wit ziet, waardoor je op een gegeven moment zelfs gaat twijfelen welke herinneringen echte herinneringen zijn en wat hallucinaties waren? Daarnaast probeerde ik met mijn thriller te laten zien dat je niet altijd een boze ex nodig hebt om je personages interessant te maken. Mijn hoofdpersonages zijn een oom en nichtje die samen een sterke band hebben en de oom in kwestie is gelukkig getrouwd met zijn vrouw. Ik kom de exen net iets te vaak tegen, zowel in de boeken zelf als in tips voor het schrijven van een thriller. Misschien ben ik daarin ook gewoon een beetje koppig en wil ik dan bewijzen dat het ook anders kan.

KIJK VOOR DE RECENSIE OP DE WEBSITE

ONLINE RECENSIES

De uitverkorene

Niets erger dan spijt

Grote zus

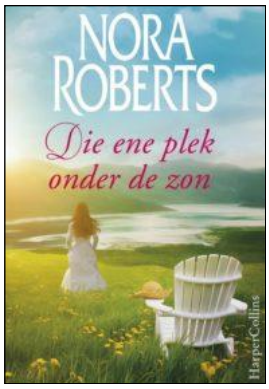

Die ene plek onder de zon

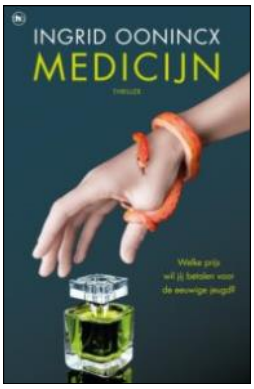

Medicijn

Kijk niet terug

De wonderbaarlijke vindingrijkheid van Walter Lavender

Noem het liefde

Ik ken je nog

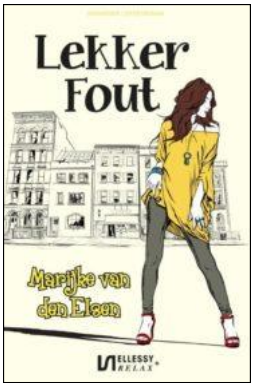

Lekker fout

OVER SCHRIJVEN, SARA & WILL EN VERBORGEN LIJKEN: KARIN SLAUGHTER

Voor het geval je het niet meegekregen hebt: **Karin Slaughter** was in Nederland om haar nieuwste boek, *Gespleten*, te promoten. Thrillers & More zocht contact met haar (met behulp van uitgeverij HarperCollins, waarvoor dank!!) en vroegen haar of ze misschien ergens tijd kon vinden om een aantal vragen te beantwoorden. En die tijd vond ze, whoop! Hoe gaaf is dat? Lees snel verder en dan weet je hoeveel lijken ze verborgen heeft in haar hut in de bergen...

Waarom schrijf je? Wat motiveert je?
Geen idee. Ik schrijf al zo lang als ik me kan herinneren, sinds ik een klein meisje was. Vanaf het moment dat ik een potlood kon vasthouden, schreef of tekende ik. Het is iets wat altijd gewoon als vanzelf ging. Ik vond het als klein meisje geweldig om kleine boekjes te schrijven en mijn vader gaf me steeds een kwartje als ik een boek schreef. Er waren zo'n 5 bladzijden en die niette ik dan aan elkaar (vanaf het moment dat ik met een nietmachine mocht spelen). Zo begon ik.

Heb je bepaalde dromen als auteur?
Ik weet niet welke dromen je hebt als je **niet** schrijft. Ik kan me wel herinneren dat ik, toen ik aan *Mooie Meisjes* begon, het idee voor het boek in een droom kreeg. Ik had net mijn rug behoorlijk bezeerd en ik nam daar medicijnen voor. Ik heb nog nooit een sigaret gerookt of drugs gebruikt. Dit was de eerste keer dat ik een verdovend middel gebruikte en ik kreeg er een enorm rare droom van. Midden in de nacht schreef ik het op en de volgende ochtend keek ik ernaar en dacht 'wow, dat is wel een geweldig begin voor een boek!'. En zo begon ik aan *Mooie Meisjes*. Dat is overigens de enige keer dat zoiets gebeurde en aangezien ik niet van plan ben aan de drugs te gaan, was het ook de laatste keer.

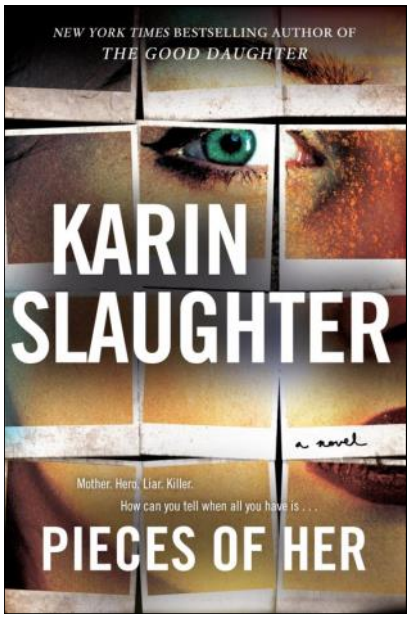

Hoe schrijf je? Heb je bepaalde rituelen? Begin je gewoon met schrijven en laat je je leiden door je verhaal of plot je alles eerst?
Zodra ik zover ben om te gaan schrijven dan rij ik naar mijn hut in de bergen van North Georgia. Die rit duurt ongeveer twee uur. Ik heb geen muziek aan in de auto en in volledige stilte denk ik na over wat ik wil gaan schrijven. Er gaan maanden aan voorbereiding aan vooraf, dan denk ik na over het boek, hoe het verhaal aanvoelt en wie de personages zijn. Mijn gedachten bestaan dan enkel en alleen uit dat verhaal.
Ik had het begin van *Gespleten*, over Andy en haar moeder Laura en hoe dat zou gaan, al heel duidelijk in mijn hoofd toen ik dat boek begon te schrijven. Ik wist al maanden voordat ik de eerste zin schreef precies hoe die eerste zin zou gaan. Ik plot boeken niet echt. Ik bedenk hoe het verhaal globaal zou moeten worden en de verrassingen en wendingen komen wel tijdens het schrijven. Wat altijd zeker is wanneer ik nadenk over het eerste hoofdstuk, is dat ik ook moet weten hoe het laatste hoofdstuk eruit zal zien. Ik moet weten hoe het eindigt, wie de slechterik is en waarom iets vreselijks gebeurt. Ik ben me erg bewust van het feit dat dit soort misdaden veelvuldig voorkomen. Een van de redenen waarom ik zo graag thrillers lees, is dat ze het waarom uitleggen – waarom doet iemand iets slechts? En dat probeer ik ook te doen in mijn boeken.

Hoe ben je op het onderwerp/de plot gekomen van *Gespleten*?
Het begon ermee dat ik nadacht over de verschillen tussen de generaties vrouwen en hoe de dingen voor ons zijn veranderd. Mijn generatie – we kregen niet echt een boodschap mee over hoe we konden slagen in het leven buiten het huwelijk en gezin om. Er werd niet van ons verwacht dat we heel gedreven carrièrevrouwen werden, ambitieuze vrouwen werden als iets slechts gezien. Dat is voor een heleboel vrouwen nog steeds het geval – en daarom hebben we op dit moment geen vrouwelijke president. Het leek me gewoon interessant om het te hebben over de keuzes voor Laura's generatie – die heel beperkt waren – ten opzichte van de keuzes voor Andy's generatie – er is zoveel dat ze zou kunnen doen, dat ze nergens een beslissing over kan nemen.

Welk personage, als je uit al je boeken kan kiezen, is je persoonlijke favoriet?
Ik heb in bijna elk boek geschreven over Sara Linton, behalve in de standalones. Sara zit in ieder boek. In de Grant County- en Will Trent-reeksen ook – dus ik voel me diep bij haar betrokken. Ik vind echt dat ze best ambitieus is, want ze is langer dan ik, ze wordt niet ouder, haar knieën doen geen pijn, ze is heel actief en ze heeft een fantastisch seksleven – ook al is ze al heel lang samen met dezelfde man. Ik vind haar een interessant personage om te schrijven. Maar er is ook iets waar ik bewust rekening mee moet houden: vrouwen lezen niet graag over de perfecte vrouw. Mannen zijn dol op personages als Jack Reacher – die nooit problemen heeft – of Bosch – van Michael Connelly. Het typische mannelijke personage is zeer gedreven, zeer succesvol, zweet niet en maakt nooit fouten. Als je dat met een vrouw doet, hebben mensen geheid een hekel aan haar. Ze is dan te succesvol. Bij Sara is het de kunst om te erkennen dat ze arts is, ze haar eigen zaak heeft gehad, ze erg succesvol is in haar vakgebied en dat ze erg slim is. En dan moet ik haar daar bovenop nog wat gebreken geven, anders vinden mensen het niet interessant om over haar te lezen.

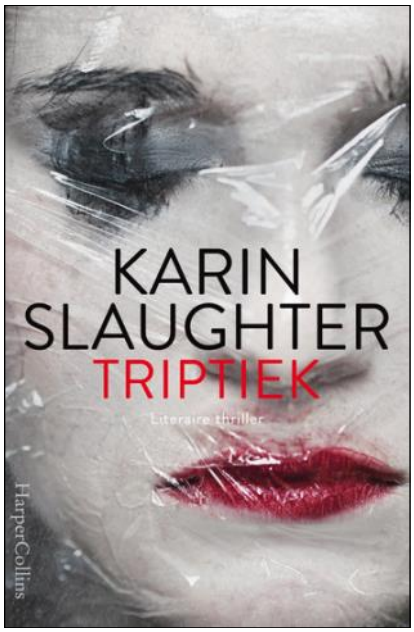

Wat lees je graag? Is er een auteur die je als voorbeeld ziet?
Degene die ik het meest bewonder, wat hedendaagse auteurs betreft, is Mo Hayder. Zij is een uitzonderlijke auteur. Ze is erg goed in het plotten van misdaadromans. Als iemand me zou vragen om een college te geven over hoe je een thriller moet schrijven, dan zou ik een van Mo's boeken gebruiken, omdat ze gewoon enorm goed is, heel strak schrijft en geen verbloemende taal gebruikt – ieder woord lijkt bewust gekozen te zijn, en dat is heel moeilijk om te doen. Ook bewonder ik Lee Child – ik vind het enorm interessant hoe hij eigenlijk steeds weer opnieuw hetzelfde verhaal schrijft en Reacher naar een stad laat gaan om daar kont te schoppen en alles weer in orde te maken. Elke keer vind ik het weer interessant. Ik vind het geweldig dat Jack Reacher vrouwen niet ziet als het zwakke geslacht: hij zal ze altijd respecteren en aan hun zijde vechten en naar ze luisteren. Toevallig ken ik Lee Child en weet ik dat hij zelf precies zo is. Hij is een uitgesproken feminist en steunt vrouwen. Hij heeft vrouwelijke auteurs in de thrillergemeenschap altijd aangemoedigd. Hij is een geweldig voorbeeld voor mannen die succesvol willen zijn.

Heb je al plannen voor een volgend boek? Wordt dit dan weer een deel van de Sara/Will-reeks of een standalone?
Het volgende boek is absoluut een Will en Sara-boek. Ik heb het begin al geschreven, Sara's moeder komt erin voor. Ik kan er verder niets over vertellen, behalve dat het over Will en Sara gaat en er slechte dingen gebeuren.

Wat heeft je er toe bewogen om de Sara Linton-reeks aan de Will Trent-reeks te koppelen?
Er waren meerdere redenen. De eerste vraag die beantwoord moet worden is: waarom besloot ik de Grant County-reeks te beëindigen. Het korte antwoord daarop is dat Sara en Jeffrey te gelukkig waren. Je denkt dat je over gelukkige mensen wilt lezen – maar die zijn doodsaai. Een van de redenen waarom mensen thrillers lezen, is omdat ze geschokt willen worden. Ik denk dat iedereen behoorlijk geschokt was toen ik de Grant County-reeks op die manier eindigde, maar het was iets heel doelbewusts. Ik wist toen ik het derde Grand County-boek schreef al dat er maar zes delen van zouden komen. Het was een bewuste keuze die ik maakte zodat de boeken realistisch zouden aanvoelen. Op een bepaald moment ga je je afvragen waarom iemand in een stad zou willen wonen waar al die vreselijke misdaden plaatsvonden. Ik wist dat ik een verandering nodig had en toen ik *Triptiek* schreef, het eerste boek met Will Trent in de hoofdrol, wist ik dat hij Sara uiteindelijk zou ontmoeten en dat ik moest zorgen dat hij het soort man werd waar Sara interesse in zou hebben. Dus als je naar Will kijkt in Triptiek of het volgende boek, Versplinterd, dan zie je dat hij verandert. Hij wordt opener en begint zich van Angie los te maken. Hij neemt zijn leven onder de loep. Faith is er. Amanda is meer een soort aanwezigheid. Je ziet hem het soort man worden waar Sara interesse in kan hebben.

Wat doe je graag als je niet aan het schrijven bent?
Ik lees graag veel. Ik houd van lezen, altijd al gedaan. Ik denk dat het voor auteurs belangrijk is om te lezen, want als je niet leest, train je de echt belangrijke delen van je hersenen niet. Zelfs al lees je een heel slecht boek, je weet waarom het slecht is – je bestudeert de karakterontwikkelingen of je doet wat je oorspronkelijk tot schrijven aanzette: je leest een boek en zegt 'Dat kan ik ook! Ik wil beter worden! Ik wil zo goed zijn als dit!' Dat vind ik altijd erg inspirerend.
En ik loop graag op de loopband. Verder doe ik graag dingen die niets met schrijven te maken hebben. Met mijn kat spelen. Buiten zijn. Ik ben dol op zwemmen – dus trek ik vaak baantjes in het zwembad. Alles wat mijn gedachten even op iets anders brengt dan schrijven en me de tijd geeft om me te ontspannen, doe ik graag.

Kijk je graag naar films/series? Wat kan je ons aanraden?
Ik kijk wel heel graag naar series. Breaking Bad is een van mijn favoriete series allertijden. The Americans vind ik ook geweldig, net het laatste seizoen van gekeken. Ik vond het fantastisch. Ik houd gewoon van spionagethrillers. Ik ben ook dol op malle series zoals The Vampire Diaries, maar daar mag ik van mezelf alleen naar kijken als ik de loopband gebruik. Ik ben nu eindelijk bij het laatste seizoen, oftewel, ik loop lang niet genoeg op de loopband. Er is een serie op Netflix die *Kimmy Schmidt* heet, over een maffe vrouw en haar gekke vrienden en daar moet ik er elke keer weer om lachen. Ik houd van dat soort series.

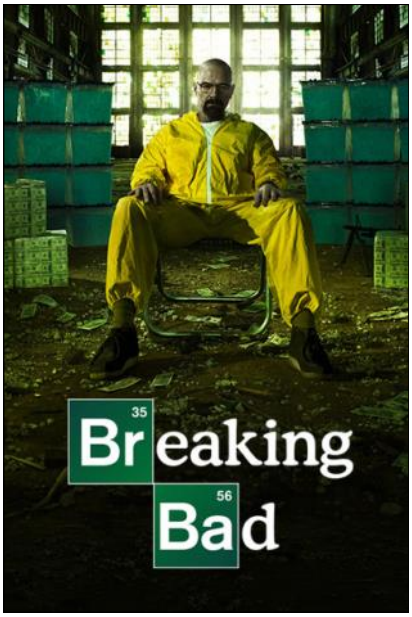

Hoeveel lijken heb je in je schrijfhut verstopt?
Zes.

Zou je ook weleens samen met iemand anders een boek willen schrijven? En met wie?
Niet een heel boek, denk ik. Ik heb wel een kort verhaal geschreven met Michael Koryta, een Amerikaanse auteur. We schreven een kort verhaal dat in de jaren 80 speelt en ik schreef over Jeffrey Tolliver voordat hij Sara had ontmoet. Dat was heel erg leuk maar ook heel veel werk – we zijn heel verschillende auteurs. Ik praat al jaren met Lee Child over het schrijven van een boek waarin Jack Reacher Will Trent ontmoet. Misschien doen we dat op een dag – een kort verhaal, of zoiets.

Afgelopen tijd zijn er een aantal standalones uitgebracht, was dat een bewuste keuze?
Ja en nee. Ik schrijf graag Will en Sara boeken, en ik wil er zeker van zijn dat, wanneer ik een verhaal over hen schrijf, het een goed verhaal is dat iets over hun relatie en hun plaats in de wereld zegt. En over hun werk en hoe ze dat allemaal samen regelen. Aan het einde van *Verborgen* zit een soort cliffhanger, wat betreft of ze wel of niet weer bij elkaar komen, dus ik wilde zeker weten dat het volgende boek dat ik over ze schreef een goed verhaal voor hen zou zijn. Tussendoor had ik ideeën voor standalones. Een standalone schrijven is heel leuk omdat er meer op het spel staat, je kent de personages niet en weet niet wat er met hen gaat gebeuren. Ze zijn een groot mysterie wanneer je met het boek begint, en dat zijn ze voor mij ook. Ik leer ze kennen naarmate het boek vordert en elk type boek schrijven heeft zo zijn eenvoudigere en lastigere gedeeltes. Als ik standalones schrijf, train ik weer ander delen van mijn hersenen.

Sara Linton was voor mij de eerste kennismaking met echt lugubere thrillers. Ik was direct gecharmeerd van de thrillers waarin je ook vooral aandacht besteedde aan ontwikkelingen rondom de persoonlijke relaties van de hoofdpersonen. Sara is een vrouw die je direct in je hart sluit. Denk je wel eens na over het starten van een nieuwe serie? Heb je enig idee hoelang er nog Sara en Will-boeken zullen verschijnen?
Nou, ik hoop er nog veel te schrijven. Het volgende boek, dat van volgend jaar, is een Sara en Will-boek. Persoonlijk gezien… Ik schrijf al vanaf het eerste boek over Sara en voor mij is ze dus een heel belangrijk personage. Ik heb het graag over haar als persoon, omdat ik denk dat het voor veel vrouwen herkenbaar is om een carrière en een gezinsleven te hebben en die twee dingen te combineren: het huis schoonhouden, langs de stomerij gaan en dat soort dingen, naast al het andere. Het is belangrijk voor me om haar personage eer aan te doen en over haar te blijven schrijven. Misschien schrijf ik nog wel een andere serie: het hangt ervan af of ik wel of niet een personage tegenkom waar ik me verder in wil verdiepen of dat ik beter wil begrijpen. Het hangt er ook van af of ik er een serie in zie, zoals bij *Veroordeeld*. Ik heb altijd gedacht dat ik daar een vervolg op zou schrijven dat in de jaren 80 plaatsvindt – aangezien *Veroordeeld* zich in de jaren 70 afspeelt – en ik zou graag die personages weer opzoeken en kijken waar ze zoal mee bezig zijn.

Volgens mij kom je bijna elk jaar naar Nederland. Waar kijk je dan het meest naar uit?
Ik ben sinds het eerste boek elk jaar teruggekomen. Soms kom ik twee keer per jaar, dus ik ben hier al meer dan twintig keer geweest. Waar ik het meest naar uitkijk is mijn lezers zien, die ik in de loop der jaren goed heb leren kennen. Sommigen laten me foto's zien van hun kinderen, die vijftien jaar geleden met hun moeder meekwamen en nu zelf volwassen zijn en kinderen hebben – dat is leuk, maar ik voel me dan wel oud.

BOEKPRESENTATIE - KARIN KALLENBERG

Het had zo leuk kunnen zijn. De tweede pennenvrucht van Dimitri en mij in een soort babyshower aan de wereld gepresenteerd. Lovende toespraken (denk ik), gezellige onderonsjes (weet ik), veel handtekeningen (hoop ik) in die nieuwe nog kruidig ruikende exemplaren van *Penitenza* die ik heel voorzichtig moest openvouwen. Om een zwierige handtekening te zetten.
Niet onder *veel leesplezier*, dat is te afgezaagd. Nee, een persoonlijke boodschap voor al die gewaardeerde mensen die het leuk vonden om naar de presentatie van *Penitenza* te komen. Een mooie afsluiting van hard werken aan een manuscript, en tevens een nieuw begin.

Ik zou dus signeren, Dimitri niet. Die kan wegens zijn spierziekte niet zo goed een pen hanteren, letterlijk dan. Voor zijn handtekening is er een stempel, want een boek voor signering in de papierla van een printer kunnen leggen, zover reiken onze faciliteiten niet. Typen gaat bij Dimitri overigens nog goed, al wordt dat voor hem wel steeds zwaarder en ik vrees de dag dat het niet meer gaat lukken, dat zijn woordenstroom droogvalt. En daarbij al zijn grappige filmpjes, gestoorde columns, unieke verteltrant, knap grafisch werk.

Een tijdje voor de verschijningsdatum van *Penitenza* bespraken we of we een boekpresentatie moesten doen. Uitgever Ellessy was voor en wij zouden het ook heel erg leuk gevonden hebben.
Maar in welke stad? Dimitri kan met zijn rolstoel slechts beperkt reizen. Een bijeenkomst in zijn woonplaats Brugge dan? Mijn naaste familie komt wel naar Brugge, maar voor mijn vrienden is een dagje heen en weer naar België een ander verhaal. Bovendien zit de andere helft van mijn vrienden en kennissenkring in Rome, dat maakt de spoeling sowieso dun.

Ik gok dat we met een beetje goede wil zo'n mannetje of vierenhalf bij elkaar gekregen hadden. Inclusief wijzelf.
Voordeel is natuurlijk wel dat we na afloop vet hadden kunnen feestvieren met alle drank en hapjes die overbleven.

Geen boekpresentatie dus. Misschien vinden we in de toekomst nog eens een manier om dit efficiënt toch te doen. Een gemis is het zeker. Er zijn echter alweer andere manuscripten in de maak en hopelijk zit er vanaf nu niet zo'n lange periode tussen onze boeken. Want een beetje haast hebben we dus wel.

Karin

CHARMEOFFENSIEF - DIMITRI VAN HOVE

Lang heb ik me afgevraagd waarmee ik in vredesnaam een column of een blog, mochten Karin en ik daar ooit voor gevraagd worden, zou kunnen vullen. Ik maak geen fuck mee, om het modern uit te drukken. En dat mag je letterlijk opvatten, dat 'geen fuck', want ik heb het intussen al zestien jaar niet meer gedaan. Een rolstoelgebruiker ligt buitengewoon slecht in de markt bij de dames. In een vlaag van wanhoop heb ik zelfs overwogen om van geaardheid te veranderen, maar dat zou niks uithalen: als ik homo was zou ik genegeerd worden door mannen.

Maar al dat geneuk in mijn autobiografische werk dan? Uit mijn duim gezogen. Omdat ik zoals gezegd geen flauw idee had waarover ik het moest hebben. De weinigen die het lazen heb ik op de mouw gespeld dat ik één keer in de maand gebruik maak van een escortservice en van plan ben om daar op gezette tIjden verslag van uit te brengen, als ik dat dan een keer of vierentwintig doe heb ik na twee jaar een heel boek bijeen. Om een beter overzicht te krijgen van het hele spectrum zou ik telkens over een andere sekswerker moeten rapporteren, maar waar ik niet op gerekend had was hoe duur het allemaal uitviel. Nog steeds had ik niets waar ik eens lekker lang over kon doorlullen. Daarna heb ik de weinigen die het lazen wijsgemaakt dat ik, omdat hoereren een rib uit mijn lijf was, in het mortuarium van een ziekenhuis had ingebroken en daar dan maar een meisje had uitgezocht.

Mensen lopen echter niet warm voor necrofilie. Misschien moet ik, in plaats van afstoten en ze van me te vervreemden, mensen inpakken en charmeren, hun harten voor me winnen met vrolijke ditjes en datjes. Wie zegt dat er één lang, samenhangend verhaal moet verteld worden?

Een eerste ditje is bijvoorbeeld dit:
In een van Karins blogjes, over hoe ze Peter Buwalda tegenkwam en vervolgens te schijterig was om hem aan te spreken, schrijft mijn collega dat zij waarschijnlijk nooit een beroemde schrijver zal worden omdat ze 'te gelukkig' is.

Ik zeg 'pffft.' Beroemd zijn kan de grootste malloot, wat telt is bekend zijn om een bepaald talent, gewaardeerd en gerespecteerd worden omdat je je vak verstaat. Maar verder heeft mijn ondergeschikte wel een punt: je hebt een portie tegenslag nodig om een grootheid te kunnen worden. Maar dan wel de optimale dosis ongeluk: bij een teveel beland je in een te diepe depressie en krijg je geen letter meer op papier, bij te weinig komt er ook weinig of niks terecht van voorgenomen creativiteit. Deze twee uitersten lijken ook wel enigszins op elkaar, of je nu de hele dag in bed ligt ten gevolge van een depressie, of omdat je zoals Karin de hele vorige nacht gefeest hebt en je een knoeper van een roes uit te slapen hebt: je bent tot niks in staat.

Gelukkig voor haar werkt ze samen met mij, een pechvogel van heb ik jou daar, maar een die zich niet al te veel aantrekt van zijn situatie. Want ik zit diep in de shit, hoor. Geen portie tegenslag als een progressieve spierziekte, laten we het daar op houden. Daarom schrijf ik het liefst fictie, autobiografisch geneuzel is te confronterend en – je raadt het al – deprimerend.

Verhalen verzinnen is het ultieme escapisme, nog veel meer dan lezen of het kijken van films en series. Bij dingen die je uit je mouw schudt bepaal je álles zelf. Waar het bij een aflevering van *Westworld* afhangt van de keuze van de kostuumontwerper wat Evan Rachel Wood aanheeft, kan ik doodleuk beslissen dat ze poedelnaakt op handen en knieën door mijn stukje heen kruipt. Haar cowboylaarzen mag ze daarbij aanhouden.

Op dat vlak is ons tweede, *Penitenza*, waarin het mannelijke hoofdpersonage een ware macho is, het boek dat het verst van me afstaat. Een seksverslaafd maffiamaatje, heet het in de trailer. Heerlijk om te schrijven. Niet dat Andy uit *B.B.* geen pretje was om te verzinnen, maar dat is een behoorlijk tragisch figuur, ondanks dat hij een totaal andere levensbepalende aandoening heeft dan ik, stond hij nogal dichtbij.

Penitenza is, als je de misdaden even buiten beschouwing laat, bijna een feelgoodroman vergeleken met *B.B.* – bíjna, want er vinden halverwege een aantal dramatische wendingen plaats.

Zo, toch nog 720 woorden bij elkaar gekletst.

Dimitri van Hove

OVER DE BROEDERSCHAP, PLANNEN EN DE SCHADUWPRIJS: RENÉ VAN RIJCKEVORSEL

Behalve een recensie schrijven over het nieuwe boek *Zwanenbroeders* van **René van Rijckevorsel**, mochten wij hem ook een aantal vragen stellen. Lees hieronder het interview wat wij gehouden hebben met René en lees ook zeker de recensie van Yfke over *Zwanenbroeders*.

Onlangs verscheen je nieuwste boek, Zwanenbroeders. Waarom besloot je over dit broederschap, waar je zelf lid van bent, een thriller te schrijven? En wat vond het broederschap er zelf van?
Mijn eerste twee thrillers (*Tunis* in 2014 en *Zim* in 2016) hadden landen waar ik heb gewoond als decor (Tunesië en Zimbabwe). Ik heb niet in andere buitenlanden mogen wonen, maar vind het wel leuk om mijn verhalen zich in een bijzondere setting te laten afspelen. Nu is de Illustre Lieve Vrouwe Broederschap, dat is de officiële naam van de Zwanenbroeders, dit jaar precies 700 jaar oud. Het staat bekend als een mysterieuze club, met een bijzondere geschiedenis. En ik ben er ook nog eens lid van ja. Dus het was voor mij zo klaar als een klontje dat mijn derde thriller over de Zwanenbroeders moest gaan. De Broederschap heb ik pas in een vrij laat stadium ingelicht. Hun reactie was heel sportief. Het eeuwfeest is zeer strak georganiseerd en dan meldt zich opeens een spookrijder die een eigen plannetje heeft… ze hadden ook een poging kunnen doen om mij ervan te weerhouden. Dat was gelukkig niet zo. Wel hadden ze, terecht, een aantal verlangens omtrent het boek: geen herkenbare leden of namen, niks met illuminati en zo. Maar dat was ik ook niet van plan, dus dat kwam goed uit.

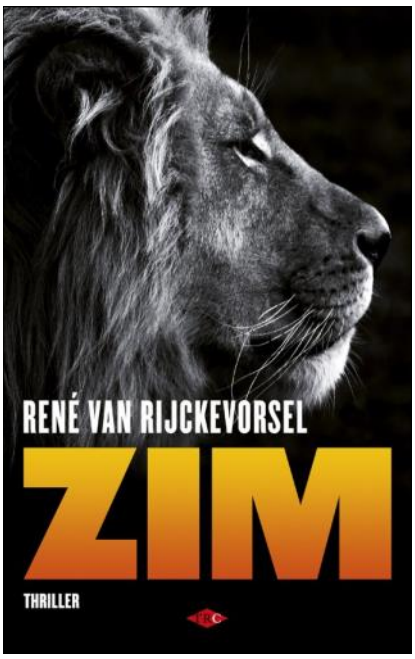

Is het voor jou belangrijk dat er een historisch of politiek aspect in een thriller zit? En was het lastig voor je om er geen journalistiek stuk van te maken?
Zeker. Mijn boeken kun je scharen onder fiction, fictie en feiten lopen door elkaar heen. In het geval van Zwanenbroeders is bijna alles wat het verleden betreft op de werkelijkheid gebaseerd. En ik vind politieke motieven interessanter om te beschrijven dan macabere, bloedige daden van compleet gestoorden – dat laat ik graag aan andere thrillerauteurs over. Maar de feiten moeten niet de overhand krijgen. Toen ik mijn thrillerdebuut Tunis schreef, ben ik te lang te journalistiek bezig geweest. Pas toen ik al die uitleggerij had geschrapt, was het boek okay.

Eerdere boeken van jouw hand speelden zich af in Afrika. Heb je een bijzondere band met dit continent? En met 's-Hertogenbosch?
Ik heb dus in Tunis en Harare gewoond. Mijn vrouw was diplomaat en ik werkte in die steden als correspondent. Als je een tijd in zo'n land woont, schept dat zeker een band. Zimbabwe is daarbij ook nog eens een van de mooiste landen ter wereld. Met 's-Hertogenbosch heb ik vooral een band door de Broederschap, die daar is gevestigd. Ik kom er een paar keer per jaar en vind de binnenstad prachtig. Eerdere generaties van mijn familie woonden in en om 's-Hertogenbosch. Zij waren ook lid van de Broederschap – sinds 1802.

Je hebt Nederlandse taal en letterkunde gestudeerd. Wat bewoog je om de journalistiek in te gaan?
Ik heb Nederlands gestudeerd omdat me dat een goede basis leek om daarna in de journalistiek te gaan. Dat wilde ik al vanaf mijn veertiende. Vraag me niet waarom. Het leek me denk ik vooral een romantisch beroep van waaruit je je gelegitimeerd met alles mag bemoeien. Ik had ook geschiedenis kunnen studeren.

Waarom ben je thrillers gaan schrijven?
Toen we in Tunis woonden, werd een collega-diplomaat van mijn vrouw geliquideerd, voor zijn huis. Robert Jan Akkerman. Die moord is nooit opgehelderd en ik wilde er altijd iets mee doen. Een echte roman werkte niet, vond ik. Tot een redacteur bij een uitgeverij zei: waarom maak je er geen thriller van? Dat was het kwartje dat moest vallen. Ik kwam onder de hoede van Tomas Ross, en schreef toen in no time Tunis.

Wat heeft de Schaduwprijs je gebracht?
Vooral de ambitie om ooit de Gouden Strop te winnen, haha.

Ben je al bezig met een volgend boek?
Ik heb een paar verhaallijntjes in mijn hoofd, en ik hoop die tijdens mijn zomervakantie aan elkaar te knopen. Maar echt bezig ben ik nog niet. Bij Zwanenbroeders had ik ook de druk (van mijzelf) dat het in 2018 af moest zijn. Ik neem voor mijn komende boek iets meer tijd denk ik. Mijn dagelijkse werk bij Elsevier Weekblad vergt ook de nodige aandacht en inspanning.

Ben je een planner of iemand die begint met schrijven en wel ziet waar het verhaal zich naartoe ontwikkelt?
Als ik een begin en een eind heb, zie ik wel wat er onderweg gebeurt. Tijdens die rit krijgt het verhaal ook steeds meer gelaagdheid. Dat maakt het schrijven spannend. Als je eerst alles schematisch gaat plotten, wordt het zo'n invuloefening lijkt me.

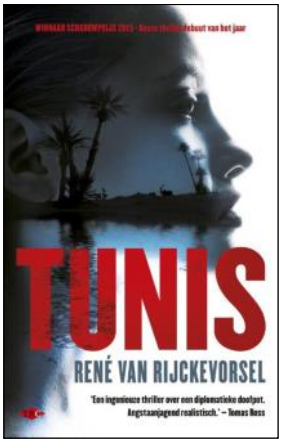

Wat maakt voor jou een goed boek of een goede thriller?
Tempo, taal en de mate van originaliteit. Ik lees niet zo veel thrillers. Veel mensen zeggen dat Zwanenbroeders ze aan Dan Brown doet denken. Ik heb nog nooit een letter van die man gelezen! Een goed boek wil je in één ruk uitlezen.

Lees je zelf graag en zo ja, wat?
Michel Houellebecq en William Boyd zijn de twee namen die het eerst in me opkomen. Van die twee heb ik echt alles gelezen.

Wat is je favoriete boek allertijden?
Brazzaville Beach van William Boyd vond ik geweldig. De titel alleen al. De hoofdpersoon heet ook nog eens Hope Clearwater. Prachtig boek over primatologen, apendeskundigen. Overigens heet een vrouw in Zwanenbroeders Sterre van der Zee. Dat is een van de vondsten waarmee ik nog steeds content ben.

Waarom zou iedereen Zwanenbroeders moeten gaan lezen?
Het is niet alleen een spannende pageturner (zeggen alle lezers tot nu toe), je steekt ook nog eens het een en ander van op over religie en religieuze kunst in het algemeen en over de geschiedenis van de Illustre Lieve Vrouwe Broederschap in het bijzonder. Het is een ode aan Den Bosch. Bovendien is het een thriller met verschillende lagen, en zitten er voor de goede verstaander met een beetje parate bijbelkennis ook nog eens veel (naam)grapjes in. Maar als je nu denkt dat het een reli-thriller is: dat is het zeker ook weer niet.

T&M LEESCLUB OPERATIE HANOKMIN: DE EINDCONCLUSIE!

In mei 2018 zag *Operatie Hanokmin* van **Ronnie Rokebrand** het levenslicht. In samenwerking met **Uitgeverij LetterRijn** mochten wij een leesclub organiseren, waarvoor onze hartelijke dank! Onder leiding van Alexander Roessen namen de volgende lezers deel aan deze leesclub: Marianne Cramer, Heleen van der Velde, Ine van Erp, Claud van Gorp, Nathalie Bottinga en Suzanna Esther. Hieronder lees je hun bevindingen.

De eerste indruk van een boek krijg je op het moment dat je het in handen hebt (of dat nu een digitale of papieren versie is). Wat vinden de deelnemers van de cover? Wat zijn hun verwachtingen naar aanleiding van het zien van de cover en het lezen van de achterflap?

Marianne: Ik vind de cover niet echt pakkend en denk niet dat ik hem op zou pakken. Maar als ik iets langer naar het boek zou kijken, zou de subtitel me wel weer aanspreken en dan misschien wel. Het zou ervan afhangen welke boeken er omheen liggen en of die me aanspreken.

Heleen: Ik vind de roze gloed op het eerste oog niet passen bij een thriller. Dat zie je wel bij romans of feelgoods. Het groene landschap (rimboe?) vind ik wel mooi. De titel zegt me ook niet meteen iets, maar vanwege de subtitel zou ik dit boek wel oppakken. Tja en bij de beschrijving op de achterkant, die fascineert me. Daarom heb ik me juist ingeschreven. Ik ben benieuwd naar dit thrillerdebuut, maar vooral omdat er in de beschrijving zoveel internationale linken zijn, heftige incidenten die leiden tot meer geweld. Daarnaast ben ik heel benieuwd naar de overeenkomsten met bestaande gebeurtenissen en personen en vooral hoe deze schrijver zijn ervaring als reisondernemer en reishandboekenschrijver in dit boek verwerkt heeft. Ik verwacht dus linken met werkelijkheid, spanning en goede beeldende beschrijvingen van het landschap en steden.

Ine: De cover is matig. De combinatie van de roze lucht met de bebossing is een beetje apart maar wel intrigerend. Vooral de beschrijving op de achterzijde is erg sterk. Hierdoor werd ik getriggerd. Ik heb dan ook hoge verwachtingen. Hopelijk worden deze waargemaakt.

Claud: De cover kleur zou mij niet doen denken aan een thriller! De titel vind ik wel een beetje mysterieus en daar houd ik wel van!! Bij mij gaan dan gelijk allerlei spinsels door mijn hoofd. De subtitel is mij voor dan ook zeker een reden dat ik het boek zou oppakken en de achterkant zou lezen. Nadat ik de achterkant gelezen heb, zou het voor mij een boek zijn waar ik gelijk mee naar de kassa zou lopen, en willen gaan lezen!! De achterkant is voor mij ijzersterk en kan ook niet wachten in het boek te beginnen.

Nathalie: De cover kleur lijkt niet alsof het bij een thriller hoort. De titel en de subtitel maakt je benieuwd naar het verhaal en zorgt ervoor dat je de achterkant gaat lezen. De achterkant maakt dat je het boek meteen wil gaan kopen en lezen.

Alexander: Ook ik vind de cover vrij opvallend. Het doet niet direct aan een thriller denken. De titel is mysterieus en doet denken aan een oorlogsverhaal. De ondertitel daarentegen is typisch voor een thriller en maakt nieuwsgierig. Ik zou het boek niet direct hebben opgepakt. De achterflap nodigt uit om te zien hoe bestaande gebeurtenissen zijn verwerkt tot een aantrekkelijke thriller.

Suzanna: Door de kleurstelling zou ik het boek wel oppakken. Rood/roze en groen zijn complementaire kleuren, dus versterken ze elkaar. De afbeelding van het 'oerwoud' zou mij eerder doen denken aan een soort 'Indiana Jones' of een méér Aziatisch verhaal en het lezen van de achterflap verraste mij dus. Het onderwerp is 'pittig' en ik ben benieuwd hoe de schrijver een politiek onderwerp verwerkt in fictie; in de vorm van een thriller.

De achterflap zorgt ervoor dat de verwachtingen van de deelnemers erg hoog zijn. Wat zijn de reacties tijdens het lezen? Worden de verwachtingen een beetje waargemaakt?

Marianne: De eerste bladzijden vond ik het boek erg traag tot... dat plotseling helemaal omsloeg en het verhaal knalde. Daarna weer een vrij traag stuk, maar ik zag het nut van dat "trage" al snel in. Beschrijvingen, achtergrondinformatie en uitleg hebben dit nodig. De schrijfstijl bevalt me mede daardoor prima en het boek leest snel. Er is veel afwisseling en sommige, haast terloopse, opmerkingen maken nieuwsgierig naar het vervolg. Gelukkig heb ik vanavond nog wat tijd om verder te lezen (met een beetje geluk heb ik de eerste 100 bladzijden dan wel uit), want daarna moet het boek weer wachten tot dinsdag (komende dagen geen tijd om te lezen). Concluderend: tot nu toe zeer tevreden over dit boek!

Ine: Het boek leest heel prettig. De nodige achtergrondinfo, maar naar mijn idee niet heel overdreven veel.
Ondertussen heb ik het boek uit. Het ging redelijk snel. De achtergrond info is heel nuttig en daardoor ook niet saai of storend. Leuke beschrijvingen van de omgeving waarin de mensen zich bevinden.

Alexander: Halverwege het boek: Ik vind de schrijfstijl erg prettig, mooi en verzorgd. Het verhaal leest lekker. Terwijl ik van tevoren dacht dat het thema niet geheel mijn smaak zou zijn, merk ik dat ik toch het verhaal wordt ingezogen. De opbouw is voorzichtig, maar na enkele hoofdstukken zit de gang er goed in. Nu, halverwege, vertraagt het tempo iets, wat nodig is voor de verdere opbouw. Tot nu toe vind ik het een goed verhaal. De meeste binding heb ik met Mike en Michelle, de overige personages lijken iets oppervlakkiger.

Heleen: Ik ben ook begonnen. Vind het al knap dat de schrijver de verschillende achtergronden (van landen/stammen) op een korte manier belicht. Niet te uitgebreid, maar voldoende om iets te weten over wat er in een land speelt. Het valt me ook op dat hij altijd iets van beschrijving over het landschap geeft (is niet voor niets een reisboekenschrijver). Ook dat vind ik leuk. Het verhaal bouwt tot zover goed op met een prettige schrijfstijl.

Suzanna: Ik ben nog niet zo ver, maar tot nog toe leest het prettig. Het verhaal begint heel rustig, en er is nog geen versnelling. Het beschrijvende van de omgeving vind ik belangrijk, ik ben een beelddenker dus wil ik iets graag voor me zien. Dat doe ik en dat is super. Wat me wel een beetje stoort is het - tot nog toe - iets te veel gebruik van 'gebronsd' bij aanduiding van huidskleur. Zeker bij de dames. Dat is persoonlijk. Verder struikel ik soms iets over volgorde van woorden binnen zinnen. Ik ben nog niet ver genoeg in het boek om een betere mening te vormen... vanavond lees ik verder.

Nathalie: Ik vind het tot nu toe heel spannend. De schrijfstijl bevalt mij zeker. De achtergrondinformatie is zeker handig.

Claud: Wat ik tot nu toe gelezen heb vind ik heel spannend. Ik ben de politiethrillers gewend, dit valt zeker niet tegen. De schrijfstijl tot nu toe bevalt me erg goed! Wat ik vooral heel fijn vind zijn de korte hoofdstukken. Later nog een reactie als ik wat verder ben!

Marianne: Het valt me op dat dingen soms te vaak herhaald worden.

Suzanna: Ik merk dat ik moeite heb mijn aandacht bij het verhaal te houden. De schrijver kan wel degelijk mooi schrijven, maar ik word steeds uit het verhaal gehaald door te veel, en in mijn beleving, overbodige beschrijvingen.

Claud: Het boek heb ik inmiddels uit en vind het jammer dat ik niet echt meegetrokken en enthousiast werd van het verhaal. Heb er heel veel moeite mee gehad om het boek uit te lezen. Het is niet dat de schrijver niet kan schrijven, maar schrijft in een andere stijl dan een thriller. Doordat sommige stukken overbodig zijn, was het voor mij lastig te volgen.

Wisselende reacties tot nu toe. Het kan niet anders dan dat er vragen rijzen tijdens het lezen. Wat vroegen de deelnemers aan Ronnie Rokebrand?

Ik ben heel benieuwd naar de keuze voor de titel, maar misschien kan ik die vraag beter stellen als het boek uit is? (Heleen)
Beste Heleen, Hanokmin is een bijbelse referentie naar de Engel der wraak. Na WO2 werd er in Israël een speciale afdeling van de geheime dienst opgericht die wereldwijd op jacht ging naar misdadigers uit WO2. Mike, de

hoofdpersoon, wil eveneens wraak nemen, vandaar deze verwijzing.

In het interview met Mustreadsornot geef je aan dat je sterk in de kracht van social media gelooft. Maar ik zag dat je op Twitter slechts één tweet heb staan. Ben je minder gecharmeerd van Twitter of heeft dat een andere oorzaak? (Marianne)
Beste Marianne, jouw opmerking is correct. Ik vind Twitter minder geschikt als (social) medium voor boeken. Het aantal tekens dat je kunt plaatsen is beperkt en de berichten zijn vaak vluchtig van aard en worden niet gemakkelijk door de ontvanger onthouden. Facebook heeft een meer community-achtig karakter en de berichten komen direct uit bij degenen die misschien in mijn boek geïnteresseerd zijn.

Hoe moeilijk was het om de soms zeer grafische beelden te schrijven? (Alexander)
Beste Alexander, grafische beelden horen voor een deel bij het werk van een reishandboekenschrijver. Voor de beschrijvingen van de gruwelijkheden tijdens de volkerenmoord heb ik geput uit de vele getuigenverklaringen tijdens de processen die na het beëindigen van de strijd zijn gevoerd. De massamoord in de kerk heeft bijvoorbeeld ook daadwerkelijk plaatsgevonden. Ik wilde ook graag de genocide in Afrika onder de aandacht van de lezer brengen, evenals de `betrokkenheid' van de Franse staat. Verder wilde ik in dit boek graag aantonen dat de grens tussen wat wij goed en kwaad vinden vaag is en dat een mens in zijn gedrag voor een belangrijk deel afhankelijk is van de informatie die hij of zij ontvangt. Zowel Mike als de leden van Al-Qaeda worden getraind in een opleidingskamp met als doel om te strijden voor het `goede'. En zowel de Hutu's als Mike gaan over tot het doden van andere mensen op basis van gemanipuleerde informatie …

Als je zo alle reacties leest in deze besloten leesclub, wat ga je dan bij een volgend boek zeker zo houden? (Heleen)
Beste Heleen, in een volgend verhaal zal ik zeker weer aansluiting zoeken bij ware gebeurtenissen. Misschien plaats ik Mike wederom in een politieke situatie die bij ons in West-Europa minder bekend is. Het boek is dan niet alleen een standaard thriller, maar heeft ook een informatief karakter. Ik ben lang geleden opgeleid tot leraar Aardrijkskunde, misschien komt daar de neiging om dingen uit te leggen vandaan?

Ik wilde je eigenlijk ook vragen "en wat niet", maar alleen maar omdat ik de volgende keer niet zo'n roze cover zou maken. (Heleen)
Beste Heleen, de gedachte voor de cover was dat het ook online goed moest opvallen. Veel thrillers hebben een donkergekleurde uitstraling; dat doet het online niet goed. Ook in de boekhandel valt een roze omslag onmiddellijk op. Toch zijn er ook veel mensen die de omslag niet fraai vinden. Ik denk dan ook dat bij een eventueel nieuw boek de omslag minder controversieel zal worden.

Van de auteur
Allereerst wil ik jullie bedanken voor de tijd die jullie gestoken hebben in dit project. Voor mij is het een eerste kennismaking met een leesclub. Ik had vooraf dan ook geen verwachtingen. Het is leerzaam voor mij om te lezen hoe ervaren thrillerlezers en -lezeressen mijn werk beoordelen. Uiteraard zijn deze beoordelingen verschillend, zowel wat betreft hun aard als de meningen over onderdelen van het boek. Veel van deze opmerkingen zal ik dan ook meenemen naar een eventueel vervolg van de avonturen van Mike. Ik ben blij met de overwegend positieve conclusies van de deelnemers en deelneemsters. Het moedigt mij aan om door te gaan met schrijven.

Opmerkelijk waren de opmerkingen over de vertragingen en versnellingen in het boek. Natuurlijk bezit ik vanuit mijn achtergrond als reisboekenschrijver een neiging om landschappen en dergelijke uitgebreid te beschrijven. Er is echter nog een andere reden. In totaal heb ik zeven jaar aan dit boek gewerkt. Het eerste jaar heb ik besteed aan het lezen van thrillers van bekende auteurs. Van ieder boek heb ik het aantal woorden per hoofdstuk geteld en genoteerd en vervolgens de spanningsmomenten in een grafiek geplaatst. Het valt dan direct op dat veel schrijvers met eenzelfde spanningsboog werken. Het is het verstandigst als beginnend thriller auteur om je aan dezelfde cyclus te houden, maar dat wilde ik juist niet. Ik heb ervoor gekozen om de spanning langzaam op te bouwen; je krijgt dan een zich langzaam ontwikkelende spanningsboog; het boek versneld als het ware. Het zorgt er ook voor dat de hoofdpersoon letterlijk de tijd krijgt om zich als personage te ontwikkelen.

Wat ik jammer vind, en dat moet ik vooral mezelf aanrekenen, is dat niemand de extra laag in het boek is opgevallen die handelt over de vage grens tussen goed en kwaad. In een `normale' thriller is het verschil tussen goed en kwaad duidelijk. Dat lijkt in dit boek ook het geval, maar is het niet. De Hutu's laten zich bijvoorbeeld door gemanipuleerde informatie beïnvloeden en gaan over tot het doden van hun medeburgers; Mike en zijn team overkomt eigenlijk hetzelfde. Ook zij laten zich leiden door verkeerde informatie en brengen op basis daarvan hun tegenstanders om.

Ik vind het hartverwarmend dat jullie, over het algemeen, de uitgebreide beschrijvingen, zowel politiek als in de harde realiteit, van de volkerenmoord als positief hebben ervaren. De genocide in Rwanda is in West-Europa minder bekend en ik wil daar met Operatie Hanokmin graag verandering in brengen. Vandaar dat ik mij met de beschrijvingen gebaseerd heb op ware gebeurtenissen.

Rest mij om jullie nogmaals te bedanken voor de tijd die jullie in dit project hebben gestopt!

De eindconclusie
Marianne: Het boek heeft een prettige en ook gedetailleerde schrijfstijl, mede door de afwisseling in snelheid en spanning leest het vlot. Opmerkingen die haast terloops gemaakt worden, maken nieuwsgierig naar het vervolg. De opbouw van Operatie Hanokmin zit goed in elkaar en werkt duidelijk naar het plot toe. Een minpuntje is dat een aantal keer de achtergrondinformatie herhaald wordt, soms al op de volgende pagina.

Nathalie: Het boek vond ik zeer origineel doordat er feiten die gebaseerd zijn op echte gebeurtenissen gebruikt werden waardoor het verhaal extra aansprak maar er ook weer een heel spannend verhaal omheen is bedacht waardoor je in een keer wil doorlezen. Ik zou dit boek zeker aanraden aan iedereen die van thrillers houdt met feiten erin die gebaseerd zijn op echte gebeurtenissen. (**4 sterren**)

Heleen: Ik ben enthousiast over dit boek omdat er zoveel waargebeurde elementen in dit boek verwerkt zijn. Dat maakte dat ik geboeid bleef lezen. Ik heb me nooit zo verdiept op de gebeurtenissen in Rwanda, maar de manier waarop de Hutu's in dit boek zo makkelijk beïnvloed werden en tekeergingen op de Tutsi's heeft me geraakt. Wat een onrecht en wat een afschuwelijk bloedvergieten. (**4 sterren**)

Alexander: Ik vind het een origineel verhaal; een moeilijk en gevoelig onderwerp dat goed verwoord is tot fictie. Toch mis ik iets aan het verhaal. Het is net iets te oppervlakkig en het uiteindelijke plot is voor mij wat teleurstellend doordat er wat essentiële technische zaken niet kloppen, wat voor mij persoonlijk ten koste gaat van de geloofwaardigheid - wat verder geen afbreuk doet aan de schrijfstijl en de wijze waarop het is verteld, maar wel aan het leesplezier. (**3 sterren**)

Ine: Het is een gedurfde onderneming om een fictief verhaal te plaatsen in de veelbesproken Genocide die in Rwanda heeft plaatsgevonden. Er worden diverse indrukwekkende beelden geschetst van moordende groeperingen, maar ook van geëxecuteerden die het team op zijn reis tegenkomen. Dit alles is heel duidelijk en onverbloemd weergegeven. Deze passages waren heel indrukwekkend. Maar aan de pakkende omschrijvingen van het landschap en de omgeving kun je merken dat Rokebrand dit vaker heeft gedaan.
Al met al een mooi debuut, en ondanks de rauwheid en stoerheid van het verhaal ben ik wel benieuwd naar het vervolg.

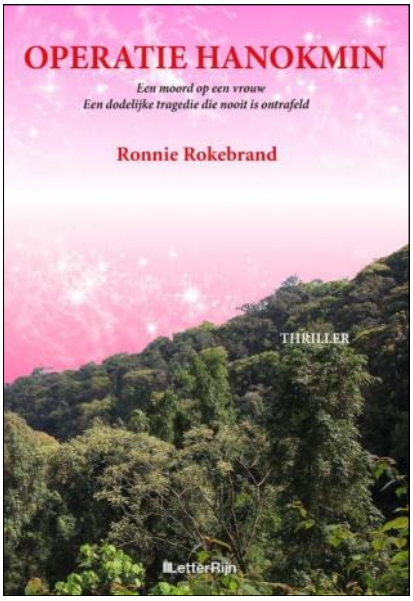

OVER SCHRIJVEN & HYPNOSE: JENNEFER MELLINK

Dit jaar verscheen dan ein-de-lijk het nieuwe boek van **Jennefer Mellink**, de psychologische Young Adult *Vermoorde onschuld*. Miriam las het boek en was razend enthousiast. De hoogste tijd om Jennefer eens wat vragen te stellen!

We hebben wat langer dan normaal moeten wachten op jouw nieuwe boek (in verband met je overstap naar uitgeverij L.S.), maar inmiddels is Vermoorde onschuld al een dikke maand in de boekhandel te vinden. Hoe zijn de eerste reacties tot nu toe?
De eerste reacties zijn heel positief en daar ben ik erg blij mee! Zowel jongeren als volwassenen genieten van het boek. Niet alleen de recensies zijn positief, maar ik krijg ook erg leuke feedback via bijvoorbeeld Instagram en Facebook. Ik hoop dat Vermoorde onschuld bij veel jonge lezers het leesplezier zal aanwakkeren, want, zoals ik altijd zeg: lezen is ontzettend leuk, als je maar het juiste boek in handen hebt!

In je vorige boeken was de hoofdrol weggelegd voor een tienermeisje. Hoe kwam je erbij om nu in het hoofd te kruipen van een 18-jarige jongen?
Eigenlijk kroop Stephan in mijn hoofd, haha. Zijn eigenschappen, gedachtegang en karaktertrekken lieten zich moeiteloos vormen tot mijn eerste mannelijke hoofdpersonage.

Hoe moeilijk was dat voor jou?
Eenvoudig, want ik heb er verder niet over na hoeven denken. Het was van meet af aan duidelijk voor mij dat Stephan een jongen moest zijn.

Stapte je echt uit je 'comfortzone' of viel dat wel mee?
Nee, het schrijven van dit boek ging als vanzelf. Wel wist ik van tevoren dat ik met Vermoorde onschuld een andere kant op zou gaan in het YA-genre. Een kant die me overigens goed bevalt. Het psychologische aspect in het verhaal vind ik boeiend.

In Vermoorde onschuld probeert Stephan met behulp van hypnotherapie erachter te komen wat er gebeurd is. Hoe kwam je hier zo bij?
Het leek me een leuke, vernieuwende manier om de lezer zo een kijkje in zijn verleden te geven. Voor Stephan is het extra frustrerend, want hij zit vast, en kan naar aanleiding van de herinneringen die opkomen dus niet op onderzoek uit. Ik zou dat zelf ook vreselijk vinden!

Hoe heb je research gedaan met betrekking tot hypnotherapie?
Ik heb contact opgenomen met hypnotherapeut Martin Hollering uit mijn eigen woonplaats Twello. Hij reageerde enthousiast toen ik hem vroeg of ik hem vragen mocht stellen. We hebben een paar uur gekletst en ik heb toen erg veel van hem geleerd over hypnotherapie in de praktijk. Met alleen informatie van internet gaat het niet genoeg leven in je hoofd.

Heb je jezelf onder hypnose laten brengen?
Nee, ik ben zelf niet onder hypnose geweest.

Geloof je hierin?
Ja. Ik heb persoonlijk niets meegemaakt waardoor ik onder hypnose gebracht zou willen worden, maar ik kan me voorstellen dat het voor bepaalde mensen kan bijdragen.

Heb je überhaupt veel research moeten doen voor dit boek?
Ja, aardig wat! En dat was ontzettend leuk. Naast het gesprek met hypnotherapeut Martin Hollering, heb ik een middag meegelopen in het huis van bewaring in Almelo. Cipier Bert Mulder gaf mij een rondleiding en beantwoordde al mijn vragen (ook al mijn mails achteraf, haha). Daarnaast heb ik Mr. Jan Vlug gesproken (bekend van o.a. de moord op Marianne Vaatstra en De Deventer Moordzaak) om meer inzicht te krijgen in het rechtssysteem. Van voornoemde heren heb ik heel veel geleerd en bepaalde kennis neem ik weer mee in andere boeken.

Vermoorde onschuld is anders dan je vorige boeken, meer nadruk op psychologie. Is dit een bewuste keuze geweest?
Ja, absoluut! Ik vind het zelf reuze interessant en daarom ook superleuk om te gebruiken in mijn schrijfwerk.

Heb je dit altijd al willen doen of wilde je eens iets anders proberen?
Het paste bij het idee voor Vermoorde onschuld. Het was dus niet iets wat ik al jaren wilde of zoiets. Wel wil ik me in dit genre blijven ontwikkelen. Mijn volgende boek wordt wederom een psychologische YA-thriller. Je kunt er alle kanten mee uit.

Ben je een planner? Of begin je gewoon met schrijven en zie je wel waar het verhaal je naartoe leidt?
Ik ben een planner, maar niet héél strikt. Eerst zet ik wat hoofdlijnen op papier en werk ik een synopsis uit. Daarna ga ik aan de slag. Het boek waar ik momenteel aan werk begon in mijn hoofd met slechts de eerste zin. Dan heb je nog geen boek, haha.

Als ik per hoofdstuk ga opschrijven wat er moet gebeuren, dan schrijf ik niet fijn. Dat heb ik al eens geprobeerd. Als ik écht vastloop, is dat een laatste redmiddel, maar over het algemeen vormt het verhaal zich al schrijvende. Tijdens mijn lange wandelingen denk ik er veel over na, ook dat draagt enorm veel bij. Ik wijk altijd wel af van wat ik van tevoren heb bedacht. Maar het wordt dan natuurlijk alleen maar beter.

Zou je ooit nog eens een young adult in een ander genre willen schrijven? Zo ja, welk genre en zo nee, waarom niet?
Op dit moment niet. Het thrillergenre vind ik het allerleukst!

Jouw boeken zijn ook uitermate geschikt voor volwassen lezers, maar zou je wel eens een boek specifiek voor volwassenen willen schrijven?
Ja, zeker weten, maar voorlopig blijf ik YA schrijven, want ik vind het genre veel te leuk.

Zit er al iets nieuws in de planning? Ben je alweer volop aan 'de volgende' aan het schrijven? Kun je (wil je) daar iets over vertellen?
Ik werk momenteel aan een nieuwe psychologische YA-thriller. Ik kan er niet te veel over kwijt, maar het wordt weer heel anders dan al mijn andere boeken. Ik vind het leuk om te blijven vernieuwen en mezelf te ontwikkelen. Zo blijft het uitdagend en afwisselend!

Hoe is het met je Snoopy-verzameling? Nog leuke nieuwe aanwinsten?
Er past niks meer bij (alleen kleintjes)!

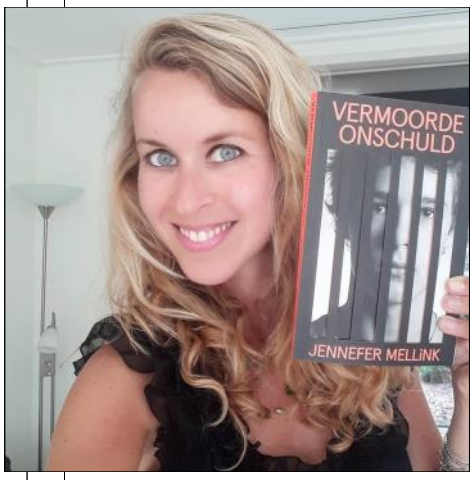

YOUNG ADULT

De laatste magiër

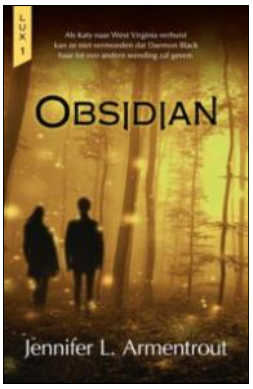

Obsidian

Zoek me tussen de sterren

Achtergelaten

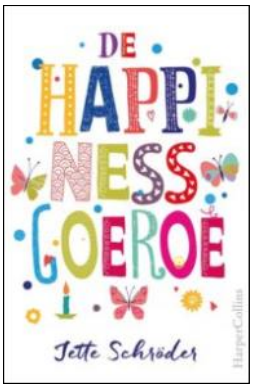

De happiness goeroe

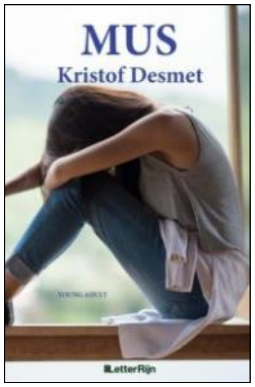

Mus

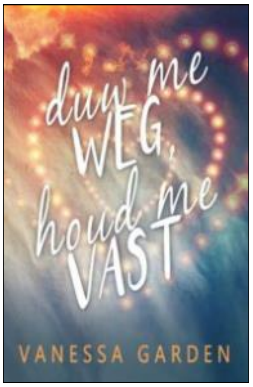

Duw me weg, houd me vast

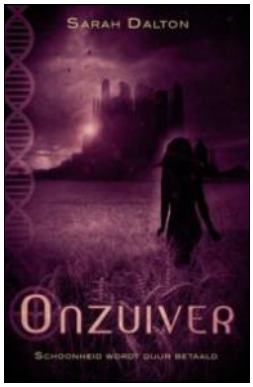

Onzuiver

Op het einde gaan ze allebei dood

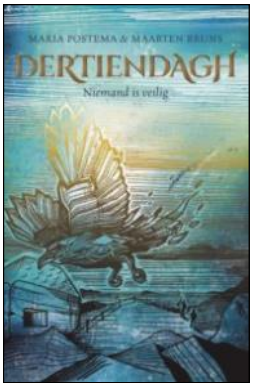

Dertiendagh

ONLINE RECENSIES

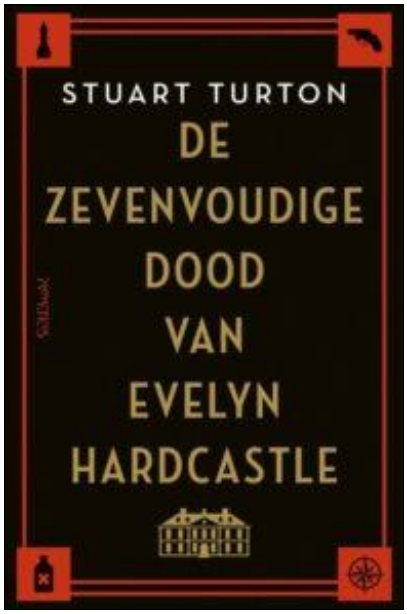

De zevenvoudige dood van Evelyn Hardcastle

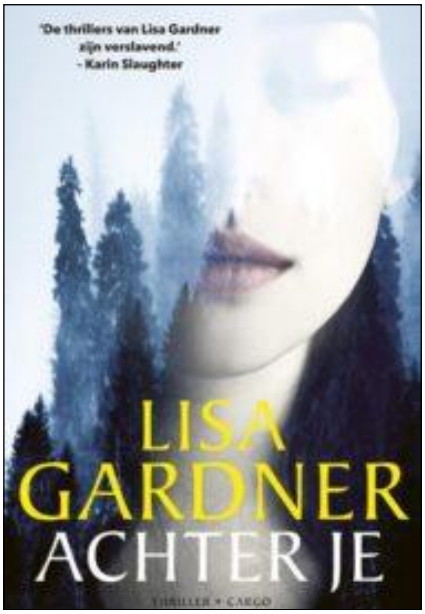

Achter je

Ik wil ook zo'n man

OVER BOEKEN, FORMULE 1 EN MAX: ANDRÉ HOOGEBOOM

Namens **Karakter uitgevers** mochten wij **André Hoogeboom** een aantal vragen
stellen naar aanleiding van het verschijnen van de eerste Formule 1 thriller *Dodelijke ambitie*. Als echt Formule 1 fan had **Heidi** wel een aantal vragen paraat voor **André**.

Foto: Karakter uitgevers

Ik was blij verrast te horen dat er binnenkort een heuse F1 thriller gaat verschijnen. (Inmiddels is het boek al verschenen.)
Mijn enthousiasme als echte F1 liefhebber was ook direct aangewakkerd en toen ze me vroegen of ik je wilde interviewen hoefde ik daar niet over na te denken, want uiteraard ben ik erg nieuwsgierig hoe deze thriller tot stand is gekomen.

Waarom heb je voor dit onderwerp gekozen om in een thriller te verwerken?
In ieder geval gegarandeerde spanning. Er is veel meer aan de hand in de coulissen van de Formule 1 dan wij als consument kunnen bevroeden. Als journalist kun je nooit een vinger achter de gebeurtenissen krijgen, terwijl je soms wel het gevoel hebt dat er iets niet klopt. Maar omdat de achteringangen ontbreken en omdat de sport zo ongelooflijk gecompliceerd is, blijft het bij vermoedens. In mijn non-fictie boek over de Formule 1: Het talent, de ambitie, de ego's en de macht, heb ik door middel van research en interviews een tipje van de sluier opgelicht. Als sportverslaggever heb ik vaak rondgelopen op de F1-paddock en ik bleef toch altijd met heel veel vragen zitten. Ik twijfelde soms aan de officiële verklaringen en vroeg me dan af of er niet iets meer achter zat. Als je dat verhaal in non fictie wilt vertellen loop je tegen de grenzen van de journalistiek aan. Dan zal het bij tendentieuze onbewezen verdachtmakingen blijven. Daar kom je niet ver mee. In fictie kun je de geest laten waaien en is niets te gek. Om daar eens mee aan de gang te gaan leek me ontzettend leuk.

Hoe heb je research gedaan bij het schrijven van deze thriller? Heb je hiervoor ook contact met F1 coureurs gehad? Of had je iemand die veel van dit wereldje weet, die je vragen kon stellen?
Ik heb zelf veel kennis van de Formule 1 en ik heb ook voor het boek over *Max Verstappen* en *Formule 1* weer met veel insiders gesproken. Wat ik niet wist heb ik kunnen opzoeken. De volgers van de Formule 1 kunnen heel veel online vinden, van technische details tot interviews met coureurs of teambazen. Er is genoeg te vinden om een coherent verhaal te kunnen componeren.

Hou jezelf ook van F1? Volg je het altijd? En raak je tijdens het kijken van een race ook geïnspireerd of zit je dan zelf ook geconcentreerd te kijken en komen die ideeën pas later?
Nou en of. Ik kijk elke race en zuig informatie op als een spons. Er gebeurt zo veel, elk weekend weer, dat je over elke race wel een boek kunt schrijven. Sterker: vaak is de realiteit fantastischer dan de fictie, al lijkt een race voor een oppervlakkige kijker soms een oefening in geduld. Pas als je de techniek, de strategie en de emoties meeneemt in je kijkgedrag begint het te leven.

Hebben er ook gebeurtenissen in het F1 wereldje plaatsgevonden waardoor je geïnspireerd werd?
Zeker. De Formule 1 kent, net als bijvoorbeeld wielrennen, veel grote schandalen, die ik al eerder heb beschreven in non fictie. Sommige zijn zo bizar dat je het nauwelijks kunt geloven. De laatste tijd is het rustig, omdat de F1 zijn

zaakjes uitstekend voor elkaar heeft. Er is een cordon sanitaire gevormd waar niet doorheen te dringen is. Er is geen plaats meer voor de nietsontziende cowboys van weleer. De belangen zijn te groot. Het is allemaal veel zakelijker geworden en daarmee heeft de F1 veel van zijn oude-jongens-krentenbrood-romantiek verloren. Ook een reden om er eens een fictief verhaal op los te laten.

Had je een bepaalde F1 coureur voor ogen waar je je personage(s) uit je thriller op gebaseerd hebt?
Niet echt. Dat zou te makkelijk zijn en bovendien te eenvoudig te herkennen. De meeste karakters- het gaat ook over de financiële kant van de zaak en over kwetsbaar online gedrag - zijn wel gebaseerd op bestaande personen, die ik wat heb uitvergroot.

Is deze thriller ook geschikt voor lezers die de F1 niet volgen?
Dat hoop ik eerlijk gezegd wel. Sinds **Max**

Foto: Pixabay.com

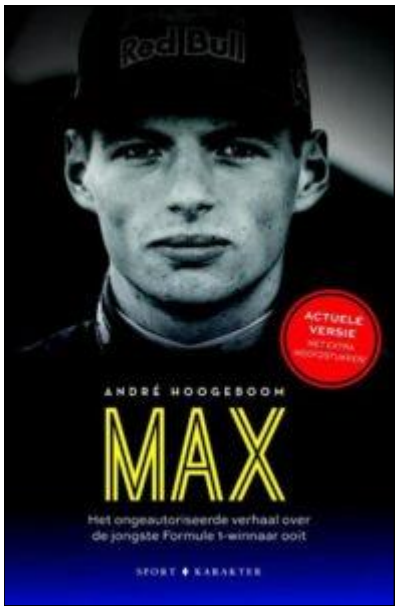

Verstappen is de F1 in Nederland booming, maar veel nieuwe instappers zullen moeite hebben om te begrijpen wat er gebeurt en missen een historisch perspectief. Daarom probeer ik - ook met de andere boeken over de F1 - zo laagdrempelig mogelijk te blijven. Het is een journalistieke wet dat - om het populistisch te zeggen - Henk en Ingrid het ook moeten kunnen begrijpen.

Ben je niet bang dat weinig vrouwen het boek zullen gaan lezen? Of hoop je juist op deze manier dat er meerdere vrouwen fanatieke F1 fans gaan worden?
Nee hoor. Sterker, ik denk dat sinds **Max** er heel veel vrouwen zijn die graag over de Formule 1 willen lezen. Of misschien vinden ze het wel een leuk cadeau om aan hun man te geven. Leest die tenminste ook eens boek... En het is weer eens wat anders dan een paar sokken of een flesje aftershave.

Denk je dat in het F1 wereldje ook weleens dingen gebeuren die thrillerwaardig zijn?
Zeker. Wat ik al eerder heb gezegd, op de achtergrond spelen heel veel zaken waarvan we nooit iets horen. Elke renstal heeft honderden medewerkers, het gaat om veel geld, er zijn bedrijfsgeheimen er is jaloezie, rivaliteit, het vlees is zwak. Het zou zelfs gek zijn als er geen dingen gebeuren die het daglicht niet kunnen verdragen. Bijvoorbeeld het gegeven van de paydriver, de coureur die geld mee moet nemen om voor een renstal te mogen rijden, de strijd tussen de teamgenoten, de pitcrew. Allemaal ingrediënten waar je zo maar een heel boek aan kunt ophangen of een mooi verhaal over kunt schrijven. Het terrein is bij mijn weten nog onontgonnen. Er zijn zelfs internationaal geen F1-thrillers geschreven, wat gek is, maar ja.

Foto: Sportnieuws.nl

Dit is zover ik weet de eerste F1 thriller, zou je nog meer in dit genre willen schrijven?
Ja, ik heb nog wel wat ideeën. Het hangt er een beetje van af hoe deze wordt ontvangen, maar ik denk aan een trilogie met dezelfde hoofdrolspelers die in andere situaties terechtkomen en zich afspeelt in andere tijden.

Is er ook een F1 coureur die je nog heel graag eens zou willen interviewen, en waarom juist diegene?
Nee, daar heb ik geen behoefte aan. Misschien wel voor een eerlijke biografie, waarin de betreffende coureur het achterste van zijn tong durft te laten zien. Dan zou ik bijvoorbeeld een jaar met hem mee willen lopen, maar dat is een utopie. De tredmolen van de Formule 1 staat zo'n project niet toe.

Was het moeilijk om een boek te schrijven in een nieuw genre? Dit ook omdat je geen vergelijkingsmateriaal hebt.
Het is juist leuk om geen vergelijkingsmateriaal te hebben. Dan kun je ook met niemand worden vergeleken en het is weer eens wat anders dan een Scandinavische- vrouwen- of politiecommissarisaanlagerwalthriller. Je hoeft ook niet zo verschrikkelijk ver te zoeken om origineel te blijven.

Aan welke F1-coureur zou je deze thriller graag willen aanbieden om het door diegene te laten lezen?
Aan Mika Hakkinen of Kimi Raikkonen. Het boek speelt zich voor een deel in Finland af en dat heeft een reden. Het is een klein land met iets meer dan vijf miljoen inwoners, maar heeft wel al vier wereldkampioenen in de Formule 1 gehad: Keke Rosberg, Mika Hakkinen, Kimi Raikkonen en (hij is Duitser, maar ook een beetje een Fin want hij is de zoon van Keke) Nico Rosberg. Verder zal ook Valtteri Bottas bij Mercedes ooit hoge ogen gooien.

Hoop je dat deze thriller vertaald gaat worden, zodat alle F1 coureurs en bijhorende teamleden ervan kunnen gaan genieten en het boek tussen de verschillende grand prix en drukke tijdschema's misschien wel gelezen gaat worden?
Natuurlijk. Dat zou fantastisch zijn.

Laatste vraag:

Gaat Max verstappen dit jaar zijn eerste wereldtitel binnen slepen? En hoop je dat hij het boek ook gaat lezen?
Dit jaar niet. Misschien volgend jaar, maar in de Formule 1 is niets zeker. Ja dat hoop ik natuurlijk en dat hij reageert met een mooie tweet of zo. Waarschijnlijk zal hij wel enige personen in het verhaal kunnen herkennen.

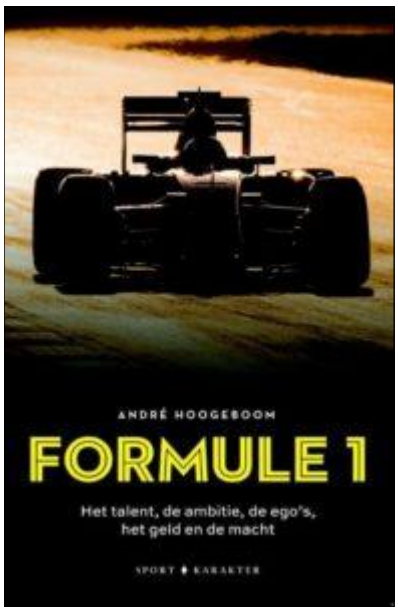

THRILLERS & MORE

FANTASY - FEELGOOD - FILM - HORROR - HISTORISCH - ROMAN - THRILLER - YOUNG- EN NEW ADULT

Bezoek ons op
www.thrillersandmore.com

Thrillers & More! Dé plek voor liefhebbers van thrillers, romans, fantasy en young- en new adult boeken en films. Dagelijks brengen we je op de hoogte van het laatste nieuws uit boekenland. Lees bij ons recensies van nieuw uitgebrachte en oudere boeken en lees interviews met misschien wel jouw favoriete schrijver.

Voeg ons ook toe op:

** Facebook: ThrillersandMore*
** Twitter (@ThrillersNMore)*
** Instagram: thrillersandmore*

Thrillers and More bestaat uit:
Miriam Bakker, Amanda de Leeuw van Weenen, Alexander Roessen, Yfke Brandhout, Manon Hijman-Ruiter, Brenda van Liere-Kroonen, Bianca Maartense, Danielle Henssen, Leontine Meijer-Tisseur, Heidi de Jonge-Rutgers en Ann Koenzen.

VERWACHT IN AUGUSTUS

IK WEET HOE DE HEL ERUITZIET
Ik ben een nabestaande.
Ik ben de moeder van een kind dat werd doodgepest.
Ik weet sinds die dag hoe de hel eruitziet en ik heb besloten om een paar mensen dezelfde ervaring te gunnen.

Loes den Hollander, De Crime Compagnie

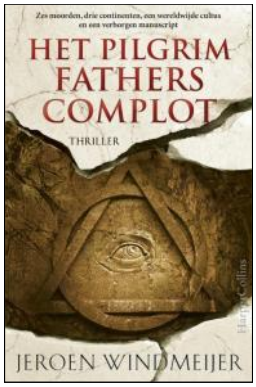

Zes moorden, drie continenten, een wereldwijde cultus en een verborgen manuscript. Het anders zo rustige Leiden schrikt op wanneer de voorzitter van de plaatselijke vrijmetselaarsloge op gruwelijke wijze om het leven wordt gebracht. Bijna tegelijkertijd wordt er in een archief een manuscript gevonden waarin een anonieme auteur de tot dan toe verborgen geschiedenis vertelt van de Pilgrim Fathers, de Founding Fathers van de Verenigde Staten. Van 1609 tot 1620 woonden zij in Leiden, waarna een deel van hen naar Amerika vertrok.
Ongewild raakt universitair docent Peter de Haan bij deze zaken betrokken. Waarom bleef zo'n groot deel van de Pilgrim Fathers in Leiden achter? Wat hebben de vrijmetselaars daarmee te maken? En welke relatie onderhield Peters vriendin met de vermoorde voorzitter?

Jeroen Windmeijer, HarperCollins

ONLINE RECENSIES

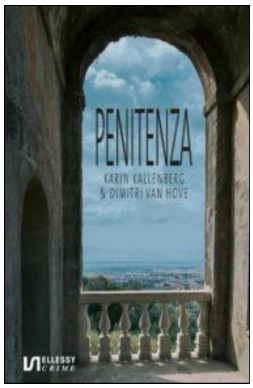

Penitenza

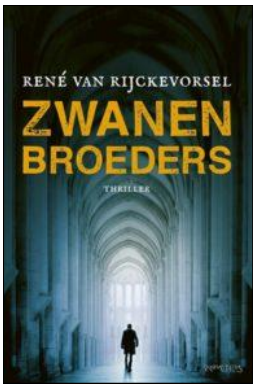

Zwanenbroeders

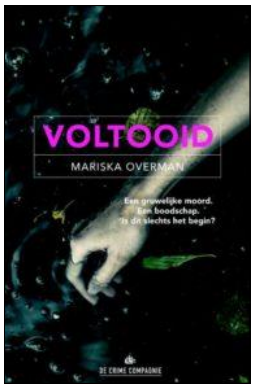

Voltooid

Juliette of het geluk van boeken

Zomernacht

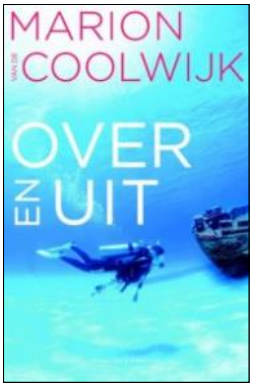

Over en uit

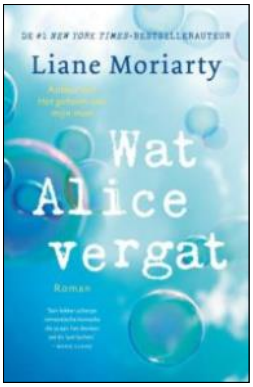

Wat Alice vergat

De jongen in het graf

Als mijn dochter

Het uur van de wolf